

**USTAVNI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE
Trg Sv. Marka 4
10000 Zagreb**

USTAVNA TUŽBA

1. OPĆI PODACI.....	2
2. O ŠTETNIM POSLJEDICAMA KOJE ZA PODNOSITELJA, PRAVNU SIGURNOST I VLADAVINU PRAVA MOGU NASTATI NEPODNOŠENJEM USTAVNE TUŽBE.....	3
3. SPECIFIKACIJA USTAVNIH PRAVA KOJE SE SMATRAJU POVRIJEĐENIMA I NJIHOVA POJEDINAČNA OBRAZLOŽENJA	4
4. POJEDINAČNO O ČINJENICAMA I RAZLOZIMA NA KOJIMA PODNOSITELJ TUŽBE TEMELJI SVOJE TVRDNJE O POVREDI USTAVNIH PRAVA:	6
4.1. Zašto je krovni nalog suca istrage Županijskog suda nezakonit te posljedično i svi drugi nalozi i dokazi proizašli iz krovnog i inih naloga?.....	8
4.2. Nastavno na okolnost da postoje ozbiljni i relevantni razlozi koji upućuju na činjenicu da nikada nije izvršena suštinska procjena postojanja osnova sumnje kao pravnog standarda koji se traži za zakonito izdavanje naloga.....	13
4.3. O praksi Europskog suda za ljudska prava (ESLJP) i shvaćanjima Vrhovnog suda u pogledu nezakonitih dokaza u kontekstu odluke ustavnog suda Republike Hrvatske U-III-857/2008.	20
4.4. Povreda prava na obrazloženu sudsku odluku (povreda čl. 29. st. 1. Ustava RH u vezi s čl. 6. st. 1. Konvencije) u svezi s ustavnom odredbom o ulozi VSRH (čl. 116. Ustava RH)	22
4.4.1. Povreda prava na obrazloženu odluku - neobrazloženi krovni nalog suca istrage od 27. veljače 2012. godine	24
4.4.2. Povreda prava na obrazloženu sudsku odluku u odnosu na proizvoljno utvrđeno činjenično stanje, a u svezi s paušalnom ocjenom izvedenih dokaza.....	27
4.5. O povredi podnositeljeva prava na dokaz u svezi s povredom prava na jednakost oružja	29
4.6. Zasebno o povredi procesne jednakosti stranaka (zastupanje optužbe od strane neovlaštene osobe).....	35
5. ZAHTJEV ZA PRIMJENOM čl. 67.st. 2 USTAVNOG ZAKONA O USTAVNOM SUDU REPUBLIKE HRVATSKE.....	37
6. PRIJEDLOG ODLUKE.....	38

USTAVNA TUŽBA

na temelju odredbe čl. 62. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine br. 99/99, 29/02 i 49/02 – dalje u tekstu: Ustavni zakon), s prijedlogom za primjenu čl. 67. st. 2. Ustavnog zakona

1. OPĆI PODACI

PODNOŠITELJ: SREĆKO JELINIĆ, OIB: 01141319445, iz Osijeka, Pavla Pejačevića 10, sin Ivana i Ane djevojački Biondić, rođen 27. veljače 1948. godine, u Osijeku, državljanin Republike Hrvatske.

AKTI KOJI SE OSPORAVAJU:

Ova ustavna tužba podnosi se protiv dvije sudske odluke:

1) presude Županijskog suda u Zagrebu posl.br. 12 K-Us-43/15 od 16. prosinca 2019. godine (dalje u tekstu: presuda ŽSZ, prvostupanjska presuda) kojom se podnositelj tužbe oglašava krivim i osuđuje na dvije i pol godine zatvora za počinjenje kaznenih djela protiv službene dužnosti opisanih i kažnjivih po članku 347. st. 1. Kaznenog zakona.

2) presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 20. travnja 2022. posl. br. I Kž-Us 51/2020-12 (dalje u tekstu: presuda VSRH, drugostupanjska presuda) kojom se odbijaju kao neosnovane žalbe Srećka Jelinića i njegovih sinova, Zvonimira i Jurice Jelinića izjavljenih u svojstvu punomoćnika (Jurica Jelinić) odnosno Zvonimira Jelinića koji je žalbu podnio na temelju ovlasti iz Zakona o kaznenom postupku koji mogućnost podnošenja žalbe daje i srodnicima okrivljenika.

Navedene presude čine pravomoćnu sudsku presudu u tom kaznenom predmetu.

Podnositelj smatra da su mu presudama ŽSZ i VSRH grubo povrijeđena prava koja mu jamči Ustav Republike Hrvatske (dalje u tekstu: Ustav ili Ustav RH).

Podnositelj također smatra da u odnosu na povrede koje ističe postoji izgrađena, jasna i dobro obrazložena ustavnosudska i konvencijska praksa. Podredno se upućuje i na praksu VSRH u pogledu određivanja mjera tajnog nadzora i obveze obrazlaganja odluke.

Također, podnositelj smatra da počinjenje povrede predstavlja eklatantne primjere nerazumnog tumačenja i primjene prava te arbitrarnog utvrđivanja činjenica od strane ŽSZ i VSRH.

Isto tako, podnositelj smatra da ŽSZ i VSRH ne uzima u obzir eskulpirajuće materijalne dokaze koji bi doveli do oslobađajuće presude.

Podnositelj smatra da se način na koji su postupali sudovi u njegovom predmetu kao i način na koji su obrazlagali njegovu osudu može dovesti u izravnu vezu sa svim vanjskim vrednovanjima općeg stanja u hrvatskom pravosuđu.

ISCRPLJENOST PRAVNOG PUTA:

Donošenjem presude VSRH Hrvatske posl. broj. Kž-Us 51/2020-12 od 20. travnja 2022. godine iscrpljen je pravni put jer je odluka o osudi postala pravomoćna, a istovremeno ne postoji mogućnost izjavljivanja izvanrednog pravnog lijeka na presudu koju je donio VSRH u žalbenom postupku, dakle više ne postoji redovno pravno sredstvo putem kojega bi se moglo utvrditi postupanje sudova suprotno jamstvima koji izvire iz Ustava Republike Hrvatske. U tom smislu, obraćanje Ustavnom sudu Republike Hrvatske predstavlja jedini preostali način osiguranja zakonitosti i ustavnosti pobijanih odluka.

Ova ustavna tužba podnosi se u zadanom roku od 30 dana iz čl. 60. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Ustavni zakon o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine" br. 99/99., 29/02., 49/02. - službeni pročišćeni tekst)

2. O ŠTETNIM POSLJEDICAMA KOJE ZA PODNOSITELJA, PRAVNU SIGURNOST I VLADAVINU PRAVA MOGU NASTATI NEPODNOŠENJEM USTAVNE TUŽBE

Nepokretanjem ustavnosudskog postupka za podnositelja i općenito mogle bi nastati teške i nepopravljive posljedice. Te teške i nepopravljive posljedice ogledaju se u dvije okolnosti/činjenice:

a) Godine života i zdravstveno stanje:

Podnositelj ima 75 godina i nije dobrog zdravlja jer je u posljednjih deset mjeseci prošao kroz dvije teške operacije, predstoji mu protetska rehabilitacija čeljusti u KBC Rijeka, a ima i više

drugih kroničnih bolesti. Vezan je uz stan, svoj radni stol i suprugu staru 75 godina koja je teško podnijela nedavnu smrt najbliže osobe, a uz to nije zadovoljavajućeg zdravstvenog stanja s obzirom da operacija koju je imala nije dovela do uspješne sanacije njezina zdravstvenog stanja. Medicinsku dokumentaciju prilaže tekstu ove ustavne tužbe uz poseban zahtjev (v. infra toč. 5) radi aktivacije čl. 67. st. 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske.

b) Pravni sustav, njegovo sadašnje stanje i osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni:

Druga teška i nepopravljiva posljedica na koju podnositelj želi ukazati, ovo u svojstvu osobe koja se s pravom bavi cijeli svoj život, ogleda se u teško popravljivoj šteti po pravni sustav naše države u kojoj pošteno suđenje, pravilna interpretacija zakona te pravnih i činjeničnih situacija moraju biti zajamčena vrijednost, nipošto suprotno – vrijednost koju sudovi mogu kršiti bez ikakvih posljedičnih sankcija. Povezujući svoj predmet s općim stanjem pravosuđa i slikom o pravosuđu koju gaji veliki broj građana podnositelj tužbe smatra da odluke koje su sudovi donijeli u njegovom predmetu u mnogim svojim aspektima korespondiraju s onim što se u pravosuđu govori u medijima, među ljudima, dakle općim stanjem u pravosuđu te njegovim vanjskim i internim vrednovanjima. Podnositelj smatra da se stanje u pravosuđu može revitalizirati samo ako se konvencijska i ustavna jamstva dosljedno štite i pravilno interpretiraju u skladu s postojećom domaćom i međunarodnom praksom.

Podnositelj također smatra da o tome može objektivno prosuđivati jer je tijekom radnog vijeka stjecao iskustvo i znanje i djelovao ne samo kao profesor prava, već u početku karijere i kao javni tužitelj – zamjenik okružnog javnog tužioca i zatim kasnije tijekom karijere i kao utemeljitelj i prvi predstojnika Ureda za suradnju s Međunarodnim kaznenim sudom.

U nastavku ove ustavne tužbe podnositelj će na jednostavan i objektivan način nastojati jasno i razumljivo prikazati one segmente odlučivanja ŽSZ i VSRH koji vrijeđaju njegova ustavna prava te iste dovesti u izravnu vezu s jamstvima koja izvire iz ustavnosudske prakse, pri čemu se želi naglasiti potencijal da se takve i slične povrede uvriježe u budućim sudskim praksama ukoliko iste ostanu nesankcionirane, ovo zato što mnogi ljudi imaju malo ili nimalo pravnog znanja i materijalnih resursa da svoje argumente iznesu pred nadležna tijela koristeći dostupna sredstva zaštite ustavnih i konvencijskih prava.

3. SPECIFIKACIJA USTAVNIH PRAVA KOJE SE SMATRAJU POVRIJEĐENIMA I NJIHOVA POJEDINAČNA OBRAZLOŽENJA

Podnositelj ustavne tužbe smatra da mu je postupanjem i odlukama prvostupanjskog (ŽSZ) i drugostupanjskog suda (VSRH) grubo povrijeđeno više različitih ustavnih i konvencijskih prava pri čemu se prvenstveno ističe povreda prava na pošteno suđenje sadržana u članku 29. Ustava Republike Hrvatske (NN br. 56/90, 135/97, 8/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14, dalje u tekstu: Ustav ili Ustav RH) i to u više aspekata kako je to

elaborirano u daljnjem tijeku ove ustavne tužbe, s time da se posebno ističu povredu u odnosu na:

a) zabranu uporabe nezakonito pribavljenih dokaza što je izravnoj vezi s primjenom čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („ Narodne novine – dodatak Međunarodni ugovori „, br. 18/97 , 6/99 -proč. Tekst , 8/99 – ispr. , 14/02 i 1/06 – dalje Konvencija) i korespondirajuće prakse Europskog suda za ljudska prava te u vezi s ustavnim jamstvom slobode i tajnosti dopisivanja i svih drugih oblika općenja koje štiti čl. 36. Ustava RH, a u vezi s čl. 8. Konvencije. Povreda dužnosti obrazlaganja naloga za tajno praćenje predstavlja ne samo postupanje suprotno čl. 8. Konvencije već je istovremeno riječ o povredi jamstva poštenog postupka.

b) pravo na obrazloženu sudsku odluku, ovo u svezi s ustavnim odredbom o ulozi VSRH (čl. 116. Ustava RH), pri čemu se, uzimajući u obzir dosadašnje nalaze Ustavnog suda da se opći koncept prava na obrazloženje može tumačiti restriktivno polazi od shvaćanja da odluka suda, posebno odluka najvišeg suda u zemlji protiv koje ne postoji mogućnost izjavljivanja redovnog ili izvanrednog pravnog lijeka, mora biti obrazložena u dijelu koji se tiče pravnog ili činjeničnog pitanja na čije rješavanje u svojim žalbama podnositelj ove tužbe decidirano poziva i u odnosu na koje podnositelj tužbe pruža jasnu i preciznu argumentaciju, izravno napadajući argumentaciju koju je iznio ŽSZ u svojoj presudi, ovo s obzirom da je riječ o pitanjima čije se rješavanje izravno reflektira na stanje i poziciju podnositelja tužbe, ali i kvalitetu predmetnih sudskih odluka.

c) povredu prava na dokaz, budući je obrana u svakom pojedinačnom slučaju tražila izvođenje dokaza u skladu s važećim odredbama kaznenog postupka, a prvostupanjski sud nije dao dovoljne razloge za odbijanje prijedloga obrane, unatoč tome što je riječ o dokazima koji su bili važni za utvrđivanje istine u postupku podnositelj i njegova obrana smatraju da je prvostupanjski sud u više navrata povrijedio podnositeljevo pravo na dokaz time postupajući suprotno ustanovljenoj konvencijskoj praksi.

d) povredu prava na pošteno suđenje kod utvrđivanja činjeničnog stanja. Odsustvo logičkog zaključivanja i paušalna ocjena dokaza od strane sudova dovode do arbitrarnog suđenja. Podnositelj i njegova obrana smatraju da je u njegovom predmetu sud arbitrarno utvrđivao činjenice i cijenio dokaze te da je takvo postupanje utjecalo na kvalitetu provedenog postupka u cjelini.

e) povredu prava na procesnu ravnopravnost. Podnositelj smatra da je zastupanje optužbe od strane osoba koje ne ispunjavaju uvjete za obavljanje poslova zastupanja USKOK-a postupanje koje narušava procesnu ravnopravnost. Ukoliko se ne sankcionira takvo eklatantno kršenje postojećih zakonskih pravila tada jedna strana - tijelo progona postaje favorizirano u odnosu na okrivljenike čiji branitelji, s jedne strane, moraju ispunjavati sve uvjete propisane pravilima kaznenog postupka, a tijelo progona ne mora, s druge strane.

4. POJEDINAČNO O ČINJENICAMA I RAZLOZIMA NA KOJIMA PODNOSITELJ TUŽBE TEMELJI SVOJE TVRDNJE O POVREDI USTAVNIH PRAVA:

ad.1) Povreda ustavnih prava u dijelu koji se tiče nezakonito pribavljenih i uporabljenih dokaza na kojima ŽSZ temelji svoju odluku, potvrđenu od strane VSRH (povreda čl. 29. st. 1. Ustava RH u vezi s čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda – nepostojanje obrazloženja mjere tajnog nadzora, copy-paste obrazloženje, obrazloženje koje egzistira na razini tehnikalije, arbitrarno postupanje), a koja povreda je pak u vezi s ustavnim jamstvom slobode i tajnosti dopisivanja i svih drugih oblika općenja koje štiti čl. 36. Ustava RH, potonje u vezi s čl. 8. Konvencije).

Najsažetije rečeno, osuda podnositelja na dvije i pol godine zatvora temelji se na utvrđenju da je podnositelj tužbe sklopio prešutni koruptivni sporazum. Preformulacija optužbe iz koruptivnog u prešutni koruptivni sporazum dana je na zadnjem ročištu prvostupanjskog postupka što je ujedno i treća preinaka optužbe od strane Ureda za suzbijanje organiziranog kriminala (USKOK-a) učinjena tijekom prvostupanjskog postupka.

Ključni element za utvrđenje postojanja prešutnog koruptivnog sporazuma prema nalazu suda proizlazi iz sadržaja nadzirane komunikacije svjedoka Željka Krivića koju je on ostvarivao s drugim osobama, a koji je prethodno osuđen na temelju sporazuma stranaka, zatim probranim dijelovima njegovog svjedočenja-iskaza od 10. rujna 2014. godine koje je dano nakon povlačenja optužnice i izvan postupka istrage, nakon čega je sve kontekstualizirano s vremenskim okvirima nadzirane komunikacije koju je podnositelj ostvarivao sa svjedokom pokajnikom.

Ovo jasno proizlazi iz relevantnog dijela drugostupanjske presude (str. 20) u kojoj piše kako slijedi:

22. Optuženi Srećko Jelinić u svojoj žalbi nadalje navodi da nijedan audio-zapis ne svjedoči o sklapanju koruptivnog sporazuma između njega i Željka Krivića u inkriminiranom mu smislu, da je teza o prešutnom koruptivnom sporazumu insinucija protivna materijalnim dokazima jer, ako se koruptivni sporazum ne može sklopiti na izravan način, ne može se sklopiti ni prešutno zato što ta osoba jednostavno odbija koruptivno ponašanje, čemu u prilog govori i audio-zapis u kojemu Željko Krivić govori Draženu Zimi da je najbolje "mimoić majmuna" (misleći pri tome na njega, tj. optuženog Srećka Jelinića).

22.1. Točno je da nema nijednog razgovora pribavljenog provođenjem posebnih dokaznih radnji koji bi upućivao na postojanje izravnog koruptivnog sporazuma između optuženog Srećka Jelinića i Željka Krivića. Uostalom, optuženi Srećko Jelinić se ni ne tereti za izravni, već za prešutni koruptivni sporazum. Iz nadzirane komunikacije između optuženog Srećka Jelinića i svjedoka Željka Krivića proizlazi tek to da se oni dogovaraju da će se sastati (a sve to u vrijeme u koje se odvija polaganje ispita studenata Martine Kovačević i Antona Zime na katedri koje je optuženi Srećko Jelinić predstojnik i profesor), pri čemu se iz samih sadržaja tih razgovora ne može ništa zaključiti o razlozima, odnosno svrsi tih sastanaka. Međutim, ta činjenica – da u tim telefonskim razgovorima nije bilo govora o mitu – sama po sebi ne isključuje da optuženi Srećko Jelinić nije bio sudionik koruptivnog sporazuma sa Željkom Krivićem, i to na jedan vrlo specifičan način. Kada se, naime, komunikacija između optuženog Srećka Jelinića i Željka Krivića dovede u vezu s nadziranom komunikacijom koju je Željko Krivić u isto vrijeme ostvarivao s drugim osobama koje su, svaka na svoj način, bile uključene u realizaciju tog koruptivnog sporazuma između njega i optuženog Srećka Jelinića, proizlazi da je iskaz svjedoka Željka Krivića o postojanju njegovog prešutnog koruptivnog sporazuma s optuženim Srećkom Jelinićem vjerodostojan, kako je to prvostupanjski sud pravilno zaključio i obrazložio detaljnim, logičnim i životno uvjerljivim razlozima.

Citirani dio presude je od odlučne važnosti za prosudbu argumenata koji se ističu u ovoj ustavnoj tužbi s obzirom da osuda i postavljanje fikcije o postojanju prešutnog koruptivnog sporazuma ne bi bila moguća da sud nezakonito nadziranu komunikaciju i njezine vremenske intervale, također i općenito nezakonite dokaze koji su iz nje proizašli nije kontekstualizirao s komunikacijom svjedoka pokajnika.

U tom smislu, problematika nezakonito pribavljenih dokaza javlja se kao ključni okvir za konstruiranje koncepta počinjenja djela te posljedično osude. Sukladno prijašnjoj praksi Ustavnog suda zaštita telefonskih razgovora podnositelja obuhvaćena je njegovim pravom na zaštitu privatnog života i dopisivanja te određivanje tajnih mjera praćenja i snimanja razgovora nalogom suca istrage u okviru kaznenog postupka protiv podnositelja nesumnjivo predstavlja miješanje u njegovo ustavom zajamčeno pravo (U-III-1360/2014., U-III-3509/2016).

4.1. Zašto je krovni nalog suca istrage Županijskog suda nezakonit te posljedično i svi drugi nalozi i dokazi proizašli iz krovnog i inih naloga?

Dokazi pribavljeni putem nadzirane komunikacije na temelju naloga suca istrage Županijskog suda u Zagrebu za primjenu posebnih dokaznih radnji, pa tako krovni nalog suca istrage Županijskog suda u Zagrebu br. Kir-Us-55/12. od 27. veljače 2012. i drugih naloga koji se procesnopravno nadovezuju na taj krovni nalog, a predstavljaju sastavni dio spisa Kir-Us-55/12 (riječ je o nalogu ŽSZ za primjenu posebnih dokaznih radnji br. Kir-Us-55/12 od 25. travnja 2012., nalogu od 24. svibnja 2012., nalogu od 30. svibnja 2012., nalogu od 6. lipnja 2012., nalogu od 12. lipnja 2012., nalogu od 21. lipnja 2012., nalogu od 26. srpnja 2012., nalogu od 10. rujna 2012., a koji su specificirani u rješenju Vijeća prvostupanskog suda od 14. rujna 2017. te pobrojani na listu 3972, 4373-4384/2 spisa) predstavljaju nezakonite dokaze, kao i svi dokazi proizašli iz takvih naloga, zato što je krovni nalog, iz kojega proizlaze svi drugi nalozi, obrazložen samo na formalnoj razini, u smislu postojanja dijela teksta koji nosi naslov „obrazloženje“, a zapravo nema obrazloženje koje odluke tog tipa moraju imati, kako u procesnopravnom tako i materijalnom smislu.

Štoviše, a kako je višekratno ukazivano tijekom prvostupanskog postupka te u žalbenom postupku i podnescima, svim pismenim osobama lako je uočiti da je sadržaj obrazloženja zahtjeva USKOK-a i rješenja suca istrage identičan - riječ pukom prepisivanju po copy-paste modelu zadanih rečeničnih konstrukcija iz kojih se ne može razaznati modus sudske ocjene i procjene zahtjeva USKOK-a o provedbi posebnih dokaznih radnji na što će podnositelj još jednom jasno ukazati u daljnjem tekstu.

Podnositelj smatra da takvo postupanje suca pojedinca - suca istrage Županijskog suda u Zagrebu otvara cijeli niz pitanja jer normativni okvir za izdavanje naloga ne postoji bez razloga, već štoviše, stupanj njegove normativne reguliranosti progovara o tome koliko je pitanje pribavljanja dokaza putem radnji tajnog praćenja i snimanja važno radi očuvanja demokracije i njezinih temeljnih vrijednosti poput nepristranog i pravičnog kaznenog pravosuđa, zaštite od neovlaštenog zadiranja u privatni život te općenito vrijednosti koje izviru iz koncepta vladavine prava. Bez stvarnih jamstava prava osumnjičenika i okrivljenika u provođenju procesnih radnji u domeni kaznenih postupaka širom se otvara prostor za zlouporabe što dovodi do toga da „žrtva“ nezakonitih radnji u vidu tajnog praćenja i prisluškivanja može postati bilo tko. Time se izravno dira ne samo u temeljna ljudska prava i slobode nadziranih i prisluškivanih osoba, već i temeljne zasade i principe na kojima su izgrađene moderne demokratske države. One moraju biti u stanju svojim građanima pružiti garancije da do miješanja u njihov privatni život ne dolazi bez ikakvih kontrola i provjera okolnosti pod kojima se miješanje traži. Država u kojoj se na temelju konstruiranih informacija i optužbi nekoga na temelju odluke suca pojedinca može staviti pod mjere tajnog nadzora nije država vladavine prava.

Želi se naglasiti da su nadzor i tehničko snimanje telefonskih razgovara odnosno sredstava za tehničko komuniciranje na daljinu, tajno praćenje i tehničko snimanje osoba i predmeta određeni u konkretnom slučaju nalogom od 27. veljače 2012. godine te kasnijim drugim

naložima Županijskog suda u Zagrebu, po pravnom karakteru i sadržaju, mjere procesne prisile radi pribavljanja dokaza koji služe za utvrđivanje činjenica, istovremeno i privremena ograničenja ustavnih prava i sloboda iz članka 35., 36. Ustava, te članka 8. Konvencije. To znači da za takvo ozbiljno zadiranje u ustavna i konvencijska prava i slobode, koje se za potrebe kaznenog postupka provodi potajno i na koje je jedino ovlašten sud dok pojedinac na njih ne može utjecati niti se od njih može braniti, obvezuje sud da pojedincu pruži pravnu zaštitu u kvaliteti koja odgovara zaštićenim vrijednostima.

U tom smislu ključna točka kaznenog postupka protiv podnositelja zahtjeva odnosno prvi razlog zbog kojega se podnosi ova ustavna tužba leži u tome što je do cjelokupnog kaznenog postupka protiv podnositelja došlo **na temelju nezakonitog naloga suca istrage Županijskog suda u Zagrebu od dana 27.02.2012. godine posl.br.Kir-Us-55/12 (prvi - krovni nalog)** kojim nalogom je određeno provođenje posebnih dokaznih radnji iz članka 332. st. 1. točka 1. do 4. ZKP-a, i to nadzorom i tehničkim snimanjem telefonskih razgovora i drugih komunikacija na daljinu te tajnim praćenjem i tehničkim snimanjem osoba i predmeta prema Srećku Jeliniću, uključujući i ulaženje u prostorije radi provođenje nadzora i tehničkog snimanja prostorija.

Svi ostali nalozi za provođenje posebnih dokaznih radnji kao i svi ostali dokazi temelje se upravo na saznanjima iz prvog naloga od 27. veljače 2012. a koji nalog je po stavu podnositelja tužbe nezakonit pa slijedom toga po dobro poznatoj i na svjetskoj razini prihvaćenoj doktrini plodova otrovane voćke (engl. „*fruit of the poisonous tree*“) i svi drugi nalozi su protuzakonito izdani, a dokazi pribavljeni temeljem ovakvih naloga su nezakoniti.

Ako nalog suda kojim se utvrđuje postojanje zakonskih uvjeta za izdavanje naloga ne udovoljava temeljnom zahtjevu, a to je da nalog bude doista obrazložen, a ne samo kopiran, dakle doslovno prenesen i plagiran, tada bi rezultati posebnih mjera nužno morali biti izdvojeni iz spisa jer se odluke suda ne mogu temeljiti na nezakonitim dokazima o čemu eksplicite progovara Ustav RH u čl. 29. st. 4. i to je nešto što je višekratno bilo predmetom rasuđivanja Ustavnog suda RH (v. U-III-857/2008), ali i Vrhovnog suda Republike Hrvatske (npr. v. Kž-US 84/2019, Kž-Us 8/2018, doduše s različitim rezultatima u pogledu donesenih zaključaka što samo po sebi upućuje na promjene, donekle i evoluciju domaće sudske prakse glede ovog pitanja).

U obrazloženju zahtjeva za davanje naloga za provođenje posebnih dokaznih radnji kojima se privremeno ograničavaju određena ustavna prava podnositelja zahtjeva, br. POV-6/12 od 27. veljače 2012. godine koji je USKOK podnio sucu istrage Županijskog suda u Zagrebu piše kako slijedi:

Iz obrazloženja prijedloga za primjenu posebnih dokaznih radnji i priložene dokumentacije, a napose iz sadržaja službene bilješke, grafičkog prikaza međusobne povezanosti imenovanih na bazi telefonskih kontakata, kao i sadržaja razgovora i SMS poruka zabilježenih primjenom posebnih dokaznih radnji temeljem naloga suca istrage Županijskog suda u Osijeku broj POV-14/10, proizlaze osnove sumnje da imenovani kao profesori Pravnog fakulteta u Osijeku omogućuju pojedinim studentima polaganje ispita i upis ocjena bez provjere znanja, za što neposredno od studenata ili putem posrednika traže i primaju novac.

Komunikacija između prof. Jelinića i zainteresiranih studenata odvija se putem posrednika Stipana Mijoka, koji od studenata preuzima novčane iznose od 2000 € po ispitu ili ih upućuje na kupovinu umjetničkih slika u galeriji u Osijeku. Nakon primitka novca od posrednika, studenti u dogovoreno vrijeme dolaze u ured prof. Jelinića gdje im u indeks upisuju ocjenu o položenom ispitu.

Kao prilozi navedenom zahtjevu dostavljaju se:

1. Prijedlog MUP RH, PN UKOK, Odjel u Osijeku broj 511-01-81-OGR-426/1 od 14. veljače 2012.
2. službena bilješka od 23. 11. 2011.
3. grafički prikazi povezanosti osoba na bazi telefonskih kontakata
4. sažeci razgovora i SMS poruka po nalogu Županijskog suda u Osijeku POV-14/10

U obrazloženju naloga suca istrage Županijskog suda u Zagrebu od 27. veljače 2012. godine br. POV-6/12 u dijelu koji se odnosi na podnositelja zahtjeva piše sljedeće:

Iz obrazloženog prijedloga za primjenu posebnih dokaznih radnji i priložene dokumentacije, a napose iz sadržaja službene bilješke, grafičkog prikaza međusobne povezanosti imenovanih na bazi telefonskih kontakata, kao i sadržaja razgovora i SMS poruka zabilježenih primjenom posebnih dokaznih radnji temeljem naloga suca istrage Županijskog suda u Osijeku broj POV-14/10, proizlaze osnove sumnje da imenovani kao profesori Pravnog fakulteta u Osijeku omogućuju pojedinim studentima polaganje ispita i upis ocjena bez provjere znanja, za što neposredno od studenata ili putem posrednika traže i primaju novac.

Komunikacija između prof. Jelinića i zainteresiranih studenata odvija se putem posrednika Stipana Mijoka, koji od studenata preuzima novčane iznose od 2000 € po ispitu ili ih upućuje na kupovinu umjetničkih slika u galeriji u Osijeku. Nakon primitka novca od posrednika, studenti u dogovoreno vrijeme dolaze u ured prof. Jelinića gdje im u indeks upisuju ocjenu o položenom ispitu.

Prva okolnost koja je razvidna iz citiranih relevantnih dijelova obrazloženja zahtjeva USKOK-a i naloga suca istrage jest da je riječ o identičnom tekstu. Problem kopiranog teksta dovodi do situacije u kojoj se ne može razabrati je li i na koji način došlo sudske provjere postojanja osnove sumnje i na koji se način vršila kontrola od neovlaštenog zadiranja u osobni i obiteljski život.

Ovdje je važno upozoriti na činjenicu da protiv odluka suca pojedinca kojima se zadire u ustavna prava i slobode nema pravnog lijeka, o njima građani nemaju saznanja te na njih niti mogu utjecati niti se mogu u tim fazama kaznenih postupaka od istih braniti.

Ustavnosudska praksa je da u svakom opravdanom slučaju sadržaj naloga istražnog suca o primjeni posebnih izvidnih radnji treba sadržavati valjanu ocjenu osnova sumnje (U-III-857/2008).

U konkretnom nalogu suca istrage ŽSZ ne postoji niti jedna rečenica koja bi barem sugerirala da je provedena kakva-takva analiza priloženih dokaza, sažetaka razgovora, SMS poruka, njihova usporedba sa službenom zabilježkom policije, bilo kakva samostalna ocjena sumnji izraženih u zahtjevu USKOK-a, pa se u tom smislu postavlja pitanje može li se takav akt uopće ispitivati ili bi isti trebalo *ex lege* smatrati nezakonitim, ovo s obzirom da ZKP pretpostavlja postojanje obrazloženja za jedan takav sudski akt, a obrazloženje je dio odluke koji mora imati određenu kvalitetu, ovo na podlozi logičnog i razumnog rezoniranja kako pravnik, tako i pismenih osoba koje nisu pravnici.

U konkretnom slučaju čak nije niti riječ o tome da je sud vršio svoju procjenu na nerazuman način, da je učinjena neka očita pogreška u prosudbi, da je pogrešno procijenjeno postojanje nekog važnog čimbenika ili da je propušteno nešto razmotriti. Riječ je o tome da se iz navedene situacije **može samo i jedino zaključiti** da nije vršena apsolutno nikakva procjena postojanja osnova sumnje, već da je sud nakon što je zaprimio zahtjev USKOK-a isti dan donio napadani nalog kopiravši obrazloženje zahtjeva u obrazac rješenja iz čega ispada da je rješenje moglo biti doneseno i na neki drugi način, primjerice pukim udaranjem štambilja na zaprimljeni zahtjev USKOK-a.

Očigledno duboko svjestan problema na koji je podnositelj ove tužbe zajedno sa svojom obranom višekratno upućivao tijekom prvostupanjskog postupka, ŽSZ u obrazloženju svoje prvostupanjske presude, nastojeći relativizirati navedeno postupanje suca istrage prilikom izdavanja krovnog naloga, među inim, u bitnom dijelu (str. 75-78 prvostupanjske presude) piše kako slijedi:

a) ...nužno je da se isprepliću navodi iz zahtjeva USKOK-a i navodi suca istrage s logičnom razlikom u ocjeni tih navoda i prikupljenih dokaza **koja je posljedica različitosti njihovih funkcija i zadaća (tijela gonjenja i suda).**

b) „...jedino je važno je li sudac istrage u trenutku izdavanja naloga raspolagao relevantnim i dostatnim podacima za donošenje svoje odluke o određivanju posebnih dokaznih radnji te da li je to svoje utvrđenje nakon analize tih podataka zakonito i valjano obrazložio. **Kakvim se pri tome rečeničnim konstrukcijama, izričajima i sintagmama u tom obrazloženju služio potpuno je irelevantno.**“

c) „...on (sudac istrage) nema mogućnosti u obrazloženje svojeg naloga unositi neke nove sadržaje i navoditi nešto izvan onoga s čime on raspolaže, a raspolaže s identičnim materijalom kao podnositelj zahtjeva. **Potpuno je pri tome irelevantno, u kontekstu ocjene zakonitosti**

dokaza, koristi li u izričaju sudac istrage identične rečenične konstrukcije i sintagme koje koristi i USKOK u svom zahtjevu.“

d) „...zahtjevi USKOK-a razmotreni zato što to implicira navod suca istrage u kojem stoji da je prijedlog USKOK-a osnovan. **Notorno je da sud, kad nalazi da ne nešto osnovano ili neosnovano, to prethodno prouči i razmotri.“**

e) „...točno da se u nalogu suca istrage ŽSZ od 27. veljače 2012. navodi kako se konkretni nalog **izdaje i na temelju razgovora i SMS poruka zabilježenih primjenom posebnih dokaznih radni koje su provedene na temelju naloga suca istrage Županijskog suda u Osijeku u predmetu POV-14/10**, međutim da je isto tako vidljivo da se tek konkretnim nalogom nalaže primjena posebnih dokaznih radnji prema podnositelju tužbe i to na temelju zahtjeva USKOK-a Osijek. Ovo očito, nakon što su provedene takve radnje prema posrednicima i studentima **jer sudac istrage obrazlaže da je komunikacija između profesora i posrednika vidljiva iz grafičkog prikaza međusobne povezanosti temeljem ostvarenih telefonskih kontakata koji je priložen uz zahtjev USKOK-a za izdavanjem naloga za primjenu posebnih dokaznih radnji**. Prema tome, iz obrazloženja rješenja suca istrage od 27. veljače evidentno je da se do tada nisu provodile posebne dokazne radnje prema podnositelju ove tužbe, **već da se sudac istrage poziva na grafički prikaz komunikacije između posrednika i profesora, a ne na rezultate neke posebne dokazne radnje koja bi bila primijenjena prema podnositelju tužbe u spisu POV-14/10.“**

f) „...nije sporno da je izdavanjem naloga došlo do privremenog ograničavanja ustavnih prava i sloboda i zadiranja u prava zajamčena Ustavom RH, međutim da u konkretnom slučaju do zadiranja u ta prava nije došlo bez prethodne ocjene postojanja pretpostavaka zakonitosti od strane suca istrage **jer su nalozi suca istrage obrazloženi te su time obavili svoju funkciju koja se ogleda u utvrđivanju postojanja uvjeta za njihovo izdavanje i u tom smislu u obrazloženju su izneseni konkretni razlozi koji opravdavaju njihovu odluku te da je miješanje u temeljna prava pojedinca bilo nužno i u skladu sa zakonom i da propisane posebne dokazne radnje nisu naložene nemarno, neregularno ili bez potrebnog razmatranja.“**

U navedenom obrazloženju prvostupanjskog suda zamjetno je nesuglasje. S jedne strane, sud nalazi neutemeljenim stajalište obrane o prepisivanju sadržaja zahtjeva u nalog suca istrage, dok s druge strane nalazi gotovo nemogućim (što god to značilo) da sadržaji obrazloženja zahtjeva i naloga ne budu identični. Tu se nameće pitanje: ako su navodi obrazloženja identični, kako onda utvrditi je li sudac istrage izvršio valjanu ocjenu osnova sumnje?

Ako se problem sagleda iz perspektive ustavnih jamstava, ne može biti irelevantno kakvim se izričajem i sintagmama sudac istrage služi kada piše obrazloženje naloga (v. toč. b. i c.), isto kao što činjenica da netko ima funkciju suca istrage nije dostatno da se utvrđenja iz njegovih rješenja smatraju osnovanima (v. toč. a. i d.).

Iz te perspektive nameće se nekoliko apsurdnih zaključka koji bi u danim uvjetima mogli dobiti odnosno imati opću primjenu:

1. da bi nalog suca istrage za provedbom radnji tajnog nadzora i praćenja bio zakonit nužno je samo da ti nalozi sadrže zakonom propisane nužne elemente.

2. čak i ukoliko je obrazloženje naloga suca istrage doslovno prepisano takvo obrazloženje je i dalje valjano zato što je naprosto riječ o dijelu teksta iznad kojega piše „obrazloženje“.
3. obrazloženje je dio sudske odluke koji mora formalno postojati da bi odluka bila zakonita, dok njegova suština tj. sadržaj, odnosno materijalnoppravna okosnica nije važan aspekt zakonitosti obrazloženja, posljedično i čitave odluke.
4. nadzor nad radom pravosuđa u vidu ustavnosudskih postupaka i svih drugih oblika redovnog nadzora, posebice onih kroz redovne pravne lijekove su izlišni zato što je notorno da kada sud postupajući u okvirima svoje nadležnosti kaže da je zahtjev osnovan taj zahtjev doista osnovan.

4.2. Nastavno na okolnost da postoje ozbiljni i relevantni razlozi koji upućuju na činjenicu da nikada nije izvršena suštinska procjena postojanja osnova sumnje kao pravnog standarda koji se traži za zakonito izdavanje naloga

U zahtjevu USKOK-a za davanjem naloga za provođenje posebnih dokaznih radnji kojima se privremeno ograničavaju određena ustavna prava podnositelja tužbe od 27. veljače 2012. godine navodi se da postojanje osnova sumnje da je podnositelj tužbe involviran u počinjenje kaznenih djela proizlazi iz sadržaja razgovora i SMS poruka zabilježenih primjenom posebnih dokaznih radnji temeljem naloga suca istrage Županijskog suda u Osijeku broj POV-14/10.

Osobito je važno, na ovom mjestu, bez odlaganja, kategorički reći da ne postoji niti jedna SMS poruka niti sadržaj razgovora koji na bilo koji način i u bilo kojem kontekstu spominje ime podnositelja tužbe, a koji se prilažu zahtjevu za davanjem naloga za provođenje posebnih dokaznih radnji. S druge strane, isto tako, izuzetno je važno napomenuti da se USKOK u svome zahtjevu i sudac istrage u svome nalogu eksplicite pozivaju na sadržaje razgovora i SMS poruka pribavljenih tijekom provođenja dokaznih radnji u navedenom spisu (POV-14/10).

Obrana Srećka Jelinića je od Županijskog suda u Osijeku zatražila uvid u spis broj POV-14/10 te joj je na taj zahtjev odgovoreno negativno **uz obrazloženje da u navedenom spisu posebne dokazne radnje nisu bile provedene u odnosu na Srećka Jelinića te da stoga obrana nema pravo uvida u taj spis predmeta.**

Kasnije je uslijedila dodatna potvrda navedene okolnosti jer je i Županijski sud u Zagrebu zatražio očitovanje od Županijskog suda u Osijeku na okolnost jesu li u predmetu broj POV-14/10 posebne dokazne radnje bile naložene na bilo koga od osoba okrivljenih u predmetu Županijskog suda u Zagrebu broj K-Us-43/15, a na čiji je upit Županijski sud u Osijeku odgovorio da posebne dokazne radnje iz predmeta POV-14/10 nisu bile provedene u odnosu bilo kojeg od okrivljenih u predmetu Županijskog suda u Zagrebu broj K-Us-43/15.

Prvostupanjski (ŽSZ) smatra da je podnositelju opravdano uskraćeno pravo uvida u spis predmeta Županijskog suda u Osijeku broj POV-14/10 jer temeljem članka 332. st. 1. ZKP-a pravo uvida u nalog o određivanju posebnih dokaznih radnji može ostvariti jedino osoba u odnosu na koje su te radnje bile određene. Na tragu nastojanja prvostupanjskog suda da se

relativizira činjenica da je obrazloženje naloga suca istrage kopiran tekst, proizlazi i zanemarivanje činjenice da ne postoji dokazna osnova za izdavanje naloga:

Obzirom je evidentno da se u spisu Pov-14/10 Županijskog suda u Osijeku nisu provodile posebne dokazne radnje prema I okrivljeniku Srećku Jeliniću niti prema ostalim suokrivljenima u ovom postupku, to nije niti moguće rezultate tih radnji koristiti u ovom postupku. Točno je da se u nalogu suca istrage Županijskog suda u Zagrebu od 27. veljače 2012. navodi kako se konkretni nalog izdaje i na temelju razgovora i SMS poruka zabilježenih primjenom posebnih dokaznih radnji koje su provodene na temelju naloga suca

istrage Županijskog suda u Osijeku u predmetu POV-14/10. Međutim, isto je tako vidljivo da se tek konkretnim nalogom nalaže primjena posebnih dokaznih radnji iz čl. 332. st.1 točka 1, 3 i 4 ZKP/08 prema I okrivljeniku Srećku Jeliniću i ostalima i to na temelju zahtjeva USKOK-a Odjela za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta Osijek. Ovo očito, nakon što su provedene takve radnje prema posrednicima i studentima, jer sudac istrage obrazlaže da je komunikacija između imenovanih profesora i posrednika i to konkretno Stipana Mijoka, Bore Ivkovića, Alena Kasala i odvjetnika Atila Čokolića, vidljiva iz grafičkog prikaza međusobne povezanosti temeljem ostvarenih telefonskih kontakata tijekom 2011. i početkom 2012. koji je priložen uz zahtjev USKOK-a za izdavanjem naloga za primjenu posebnih dokaznih radnji. Prema tome, iz obrazloženja rješenja suca istrage od 27. veljače 2012. evidentno je da se do tada nisu provodile posebne dokazne radnje prema I okrivljeniku Srećku Jeliniću i ostalim suokrivljenima u ovom postupku, a što je potvrđeno i dopisom Županijskog suda u Osijeku, već da se sudac istrage poziva na grafički prikaz komunikacije između posrednika i profesora, a ne na rezultate neke posebne dokazne radnje koja bi bila primijenjena prema Sreću Jeliniću i ostalim suokrivljenima u spisu Pov-14/10.

Iz predmetnog dijela obrazloženja prvostupanjske presude nedvojbeno proizlaze sljedeći zaključci:

- a) da je već samo obrazloženje zahtjeva USKOK-a bilo kontaminirano neistinitom tvrdnjom kako osnove sumnje proizlaze iz SMS i sadržaja razgovora zabilježenih tijekom provedbe dokaznih radnji temeljem naloga suca istrage Županijskog suda u Osijeku broj POV-14/10. Iz ovoga proizlazi i potreba da se propita postupanje USKOK-a koji je u konkretnom slučaju postupao arbitrarno znajući, vjerojatno na bazi prethodnih iskustava i slučajeva, da su mehanizmi sudske zaštite protiv započinjanja kaznenog progona slabi ili nepostojeći te da se pojedini suci istrage spremno promoviraju u najobičnije udarače štambilja („rubber stampers“) na dostavljene im naloge. Ovakav se način postupanja, posebno u kontekstu nedostupnog spisa br. POV-14/10, a iz perspektive povjerenja u pravosuđe može okarakterizirati osobito opasnim ako u obzir uzmu kazivanja i postupci koji su tijekom prethodnog razdoblja kontaminirali pravosuđe na osječkom području.
- b) da je sudac istrage ŽSZ prilikom donošenja krovnog naloga postupao na način da nije proveo nikakvu kontrolu, procjenu niti analitiku zahtjeva i njegovih priloga. U tom smislu sama činjenica da je zahtjev podnio USKOK Osijek, kao što sugerira prvostupanjski sud, ne može ni na koji način značiti i to da je učinjena adekvatna provjera postojanja osnova sumnje od

strane tijela progona što je posebno razvidno iz činjenice da zahtjev USKOK-a za provođenjem posebnih dokaznih radnji od 27. veljače 2012. godine sadržajno potpuno odgovara izvratku iz obrazloženja prijedloga policijskog USKOK-a Osijek od 14. veljače 2012. godine. Štoviše, ispada da je riječ o najobičnijoj jezičnoj preformulaciji koju je počinio USKOK, bez ikakvih daljnjih analiza i detaljnijih objašnjenja, iako je na raspolaganju imao spis POV-14/10 iz čijeg sadržaja, kako tvrdi USKOK, proizlaze osnove sumnje za inkriminaciju podnositelja tužbe.

Izvadak iz obrazloženja prijedloga policijskog USKOK-a Osijek od 14. veljače upućenog USKOK-u Osijek koji se odnosi na I. okrivljenog Srećka Jelinića;

Prema saznanjima, redovni profesor Srećko Jelinić, omogućuje pojedinim studentima uspješno polaganje ispita na Pravnom fakultetu u Osijeku bez ikakve provjere znanja, odnosno direktnim upisom ocjene u indeks. U ostvarivanju ove koruptivne djelatnosti Srećko Jelinić koristi usluge posrednika Stipana Mijoka na način da Stipan Mijok od zainteresiranog studenta osobno preuzima 2000 € te potom isti novčani iznos predaje profesoru Srećku Jeliniću. Nakon toga student prema uputama Srećka Jelinića, u dogovoreno vrijeme, odlazi u ured Pravnog fakulteta gdje mu profesor Srećko Jelinić upisuje ocjenu u indeks.

Nadalje, pored ovog modusa Srećko Jelinić koristi i drugi modus za pribavljanje nepripadajuće imovinske koristi u zamjenu za upis ocjene u indeks bez provjere znanja, tako da studenta zainteresiranog za upis ocjene u indeks bez prethodne provjere znanja, a koji do profesora Srećka Jelinića dolaze putem posrednika, upućuje u, za sada neutvrđenu, galeriju za prodaju slika na području grada Osijeka, sa točnim uputama da u galeriji kupi umjetničku sliku vrijednosti oko 500 kuna, a koju zainteresirani student plati 15 000 kuna nakon čega student dobiva pozitivnu ocjenu u indeks.

Na temelju prikupljenih operativnih saznanja pribavljeni su izlisti telekomunikacijskog prometa za telefonske brojeve koje koristi profesor Srećko Jelinić i Stipan Mijok. Izvršenom analizom prometa telefona i mobitela koje koristi profesor Srećko Jelinić i Stipan Mijok za razdoblje od 1. siječnja 2011., do 26. siječnja 2012. godine utvrđena je njihova komunikacija u 69 navrata.

Kao prilozi predmetnom prijedlogu navedeni su:

1. službena zabilješka od 23. 11. 2011. godine
2. grafičke karte o telefonskoj komunikaciji koje se nalaze u prilogu zahtjeva i koje na tehničkoj razini otkrivaju da su Srećko Jelinić i Stipan Mijok u razdoblju nešto dužem od godinu dana komunicirali u 69 navrata
3. sažeci telefonskih razgovora po nalogu br. POV-14/10.

c) da je sudac istrage ŽSZ nalog za provođenje posebnih dokaznih radnji u vidu mjera tajnog praćenja od 27. veljače 2012. godine donio na temelju grafičkog prikaza komunikacije između posrednika (Stipana Mijoka, dugodišnjeg prijatelja podnositelja ove tužbe, poslovnog čovjeka i povratnika u Vukovar s kojim se Srećko Jelinić u razdoblju dužem od godine dana čuo 69 puta), dakle prostog prikaza dva imena povezana strelicom s naznakom međusobnih telefonskih komunikacija što je svakako prilog koji ni na koji način ne može uputiti na postojanje osnova sumnje.

d) da čak niti prvostupanjski sud, koji pokazuje nevjerojatnu ustrajnost u ponavljanju svojih stavova glede relativizacije očiglednih i nelogičnih malformacija u činu izdavanja krovno naloga suca istrage ŽSZ, kao podlogu za izdavanje naloga ne spominje potpuno suludu i neživotnu izmišljotinu i konstrukciju iz službene zabilješke sačinjene u prostorijama PN USKOK-a Osijek od 23. studenog 2011. prema kojoj navodi operativne veze (za koje se na kraju konstatira da ih treba daljnje provjeriti) govore da Stipan Mijok od studenata uzima 2000€ pa onda šalje studente na upise ocjena odnosno da ih šalje u galeriju slika da kupe sliku za 15.000,00 kuna, a da za protuvrijednost dobivaju ocjenu u indeks i sliku u vrijednosti do 500 kn.

e) da je prvi nalog za tajno praćenje i snimanje podnositelja tužbe, a riječ je o nalogu od dana 27.02.2012. izdan većim dijelom na temelju podatka iz spisa broj POV-14/10, dakle na temelju podataka iz predmeta u kojemu su također vršene posebne dokazne radnje tajnog praćenja i snimanja (doduše ispada u odnosu na druge osoba), ali da u taj spis Podnositelj nije smio izvršiti uvid te ono što je od osobitog značaja za navode u ovoj tužbi – uvid u taj spis nije izvršio niti Županijski sud u Zagrebu koji je donio rješenje o provođenju posebnih dokaznih radnji 27.02.2012.

U tom smislu postoji niz činjenica koje su odreda ključne za prosudbu zakonitosti krovno naloga suca istrage ŽSZ od 27. veljače 2012. godine POV-6/12 u dijelu koji se odnosi na podnositelja tužbe pa tako:

a) Županijski sud u Zagrebu kada je odlučivao o zahtjevu USKOK-a nije imao na uvid dokazni materijal na koji se USKOK u svojem zahtjevu i kasnije sam sudac istrage ŽSZ u svojem nalogu izrijekom i decidirano poziva, već samo selekciju materijala koju svojem zahtjevu prilaže USKOK.

b) nitko, dakle niti podnositelj tužbe niti Županijski sud u Zagrebu (bilo u svojstvu suca istrage koji je izdao krovni nalog) nije mogao provjeriti zakonitost naloga iz spisa broj POV-14/10, a čija bi nezakonitost nužno dovela do nezakonitosti naloga od 27.02.2012. pa dalje posljedično i svih ostalih dokaza temeljenih na takvim nezakonitim dokazima.

c) podnositelju nije bila dana mogućnost procjene i provjere važnosti podataka prikupljenih u predmetu POV-14/10 pa iste po potrebi koristiti u svoju korist radi otklanjanja optužbi protiv njega.

d) iz materijala koji su u formi dokaznih priloga priloženi zahtjevu USKOK-a za izdavanjem sudskog naloga za tajno praćenje suštinski i objektivno ne može proizaći zaključak da podnositelj tužbe omogućuje pojedinim studentima polaganje ispita i upis ocjena bez provjere znanja kao i to da se komunikacija za takve nezakonite radnje odvije putem osobe Stjepana Mijoka koji od studenata uzima 2000€ odnosno iste upućuje u neku galeriju da kupe slike u vrijednosti tog iznosa. Također, iz materijala koji su u formi dokaznih priloga priloženi zahtjevu USKOK-a za izdavanjem sudskog naloga za tajno praćenje suštinski i objektivno ne može proizaći zaključak da podnositelj tužbe omogućuje pojedinim studentima polaganje ispita i upis ocjena bez provjere znanja zato što niti jedan materijalni dokaz u vidu SMS poruke ili snimljenog razgovora ne spominje ime podnositelja tužbe, posredništvo u prodaji ispita odnosno dogovore u vezi dolazaka studenata na upis ocjene te preuzimanje novaca i slika u

galerijama niti postoji neki drugi indicijalni dokaz koji bi upućivao na točnost konstrukcije koja se provlači u zahtjevu USKOK-a te prepisuje u obrazloženje naloga suca istrage. Kao što je već navedeno u žalbi sina podnositelja tužbe koji maštovito pokušao dočarati situaciju, to bi bio slučaj, naprimjer, da je sudac istrage imao uvid u poruke i razgovore, nad istima proveo analizu pa nakon provedene analize ukazao na sadržaj razgovora ili SMS poruke u kojoj, naprimjer, Stipan Mijok obavještava Srećka Jelinića da „može otići u galeriju pokupiti sliku“, ili „sve je u mene, dam ti kada se vidimo“ ili „kada ćeš biti u kabinetu jer bi došao jedan student iz Vukovara koji je bio galeriji“ ili „u galeriji sad nemaju neki izbor“ ili „imam nešto tvoje što sam preuzeo trebam ti to dati“, odnosno to bi bio slučaj da je sudac istrage našao neki drugi konkretni temelj koji bi uputio na kakvu-takvu sumnju da bi predmetna fabrikacija mogla biti točna, ovo bez ulaženja u daljnja izmišljanja situacija ili razgovora koji bi mogli pobuditi sumnju u počinjenje kažnjivih djela.

Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj rješidbi broj I Kž-61/09 od 03. veljače 2009. godine istaknuo je da je sudac prilikom izdavanja naloga kojim se nalaže provođenje posebnih dokaznih radnji kojima se privremeno ograničavaju određena Ustavna prava građana dužan s **posebnom pažnjom analizirati sadržaj zahtjeva Državnog odvjetnika, kao i ostalu građu dostavljenu uz taj zahtjev i zatim se izrijeком očitovati odnosno dati ocjenu, da li nalazi da u tom trenutku iz obrazloženja zahtjeva proizlaze osnove sumnje da je određena osoba počinila kataloško kazneno djelo te zašto smatra da bi prikupljanje dokaza bez zadiranja u Ustavna prava građanina prema kojem se mjere provode bilo nužno.**

U konkretnom slučaju, van svake dvojbe, sudac istrage nije bio u mogućnosti valjano ocijeniti i potpuno utvrđivati činjenično stanje vezano uz postojanje osnova sumnje jer naprosto nije imao uvid u cjelokupnu dokaznu građu prikupljenu u predmetu POV-14/10 već samo fragmente koje je samostalno i bez ikakve kontrole selektirao državni odvjetnik. Bez mogućnosti uvida u cjelokupni materijal iz kojeg navodno proizlaze osnove sumnje da je određena osoba počinila kataloško kazneno djelo, **sudska odluka je nužno arbitrarna**, a to je stanje koje je protivno ustavnom jamstvu na pravično suđenje koje jamči i zaštitu od arbitarnosti u odlučivanju sudova i drugih državnih tijela (v. t. 8 U-III/4507/2020). Štoviše, analiza materijala iz spisa upućuje na gotovo stopostotnu istovjetnost obrazloženja zahtjeva USKOK-a za davanjem naloga za provođenje posebnih dokaznih radnji kojima se privremeno ograničavaju određena ustavna prava građana od 27. veljače 2012. godine te izvatka iz naloga suca istrage Županijskog suda u Zagrebu od 27. veljače 2012. godine pa predmetna odluka nije samo arbitrarna, već je i doslovno istovjetna pa se u tom smislu arbitarnost prilikom odlučivanja o koracima kaznenog progona samo prelila na relevantnu odluku suca istrage.

Podnositelj tužbe i njegova obrana duboko razumije pravo i okolnosti u kojima ono nastaje i djeluje. Stoga se želi napomenuti i to da ovdje nije riječ o tome da neke konstatacije iz rješenja suca istrage ne mogu biti standardizirane ili da trebaju glasiti bitno drukčije od uobičajenog izričaja, niti to podnositelj na bilo koji način problematizira, **već je riječ o tome da njihova podloga u vidu obrazloženja mora biti sadržana u samostalnoj analizi i interpretaciji priloženog materijala iz koje mora biti razvidno postojanje osnova sumnje kako bi**

zadiranje u privatni život bilo zakonito, a evidentno je da na podlozi materijala koji su sucu istrage bili dostavljeni tako nešto nije niti bilo moguće provesti.

Sve prethodno rečeno navodi na zaključak da prvostupanjski sud pogrešno zaključuje kada smatra da je konstatacija suca istrage o osnovanosti naloga ultimativni dokaz da je zahtjev USKOK-a razmotren iako iz objektivnog i logičnog, jednom riječju zdravorazumskog pristupa činjenicama i okolnostima slučaja, osim činjenice da sudac koji je odlučivao o nalogu ima status suca istrage, ne postoji niti jedna druga okolnost koja bi ukazivala na odsustvo osnovanih sumnji o krajnje neprimjerenom i arbitrarnom načinu donošenja jedne, za konkretni kazneni postupak protiv podnositelja i njegovu osudu, izuzetno važne odluke.

Dakle, način na koji su sudovi u kaznenom postupku protiv podnositelja primijenili članak 332. st. 1. toč. 1. i 4. ZKP-a nije zadovoljio jamstva iz članka 8. Konvencije. Upotrebom nezakonitih dokaza u postupku protiv podnositelja došlo je do povrede njegovih prava zajamčenih člankom 29. st. 1. i 4. Ustava te člankom 35. i 36. Ustava.

Ponavlja se, tijekom kaznenog postupka višekratno je ukazivano na nezakonitost naloga sudaca istrage Županijskog suda u Zagrebu na temelju kojih su provedene posebne dokazne radnje i koji dokazi se nalaze pod rednim brojevima 1 do 9 popisa dokaza od 19. lipnja 2017. godine (list 3834-3835 spisa), te na nezakonitost svih dokaza koji se nalaze na popisu dokaza od 19. lipnja 2017. godine, budući su svi oni proizašli iz nezakonitih dokaza – označenih naloga sudaca istrage Županijskog suda u Zagrebu, no redovni sudovi su uporno odbijali donijeti odluku o nezakonitosti takvih dokaza, unatoč nepobitnim činjenicama i to da je do cjelokupnog kaznenog postupka protiv podnositelja došlo na temelju nezakonitog naloga suca istrage Županijskog suda u Zagrebu od dana 27. veljače 2012. godine posl.br.Kir-Us-55/12 (dalje u tekstu: prvi nalog ili Nalog) koji je generalno problematičan iz niže sumiranih razloga:

a) nalog je utemeljen na Zahtjevu za davanjem naloga za provođenje posebnih dokaznih radnji kojima se privremeno ograničavaju određena ustavna prava građana oznake POV-6/12 od 27. veljače 2012. godine (dalje u tekstu: Zahtjev), koji Zahtjev je podnesen od strane USKOK-a, a po osobi koja ne ispunjava uvjete za obavljanje poslova zamjenika ravnatelja USKOK-a, o čemu više u daljnjem tijeku ove ustavne tužbe.

b) obrazloženje Zahtjeva u cijelosti je prepisano u nalog, čime je u cijelosti isključena mogućnost da je sudac istrage u konkretnom slučaju provodio bilo kakvu analizu Zahtjeva, odnosno analizu njegove činjenične osnove, a isto predstavlja njegovu zakonsku obvezu, što je dalje dovelo do toga da nalog nema valjano obrazloženje pa je time i postupanje suca istrage kod izdavanja naloga nužno bilo arbitrarno,

c) Županijski sud u Zagrebu nije mogao suštinski odlučivati o osnovanosti Zahtjeva USKOK-a iz prostog razloga što na uvid nije imao svu građu na koju se USKOK poziva u svom zahtjevu i to spis Županijskog suda u Osijeku broj POV-14/10.

d) sadržaj službene bilješke na koje se poziva USKOK u svom Zahtjevu, a sudac istrage prepisujući bezrezervno prihvaća, produkt je fabrikacije jedne ili više nepoznatih osoba.

e) podnositelju nikada nije omogućeno da propita sadržaj prethodno navedene službene bilješke (kasnije odbijen dokazni prijedlog za saslušanjem Stipana Mijoka), niti se ijedna fabrikacija iz te službene bilješke potvrdila u bilo kojem stadiju kaznenog postupka.

f) bez takvih nezakonitih dokaza nema osude jer je pravomoćna sudska presuda u bitnoj (odlučnoj) mjeri zasnovana upravo na njima.

Sud je, kao jamac zakonitog postupanja prema pojedincu i na ustavno prihvatljiv način, istovremeno ovlaštenik na privremeno ograničenje ustavnih prava i slobode te obveznik zaštite ustavom zajamčenih prava pojedinca. Da bi ispunio obje navedene obveze sud mora, bez izuzetka, u svakom opravdanom slučaju kad ograničava ustavna prava i slobode postupati tek ako postoji stupanj vjerojatnosti da je počinjeno sasvim određeno kazneno djelo i kad postoji opasnost da bi pojedinac, korištenjem svojih temeljnih prava i slobode, osujetio cilj kaznenog postupka i njegovo pokretanje.

Osnove sumnje, kao polazni oblik sumnje obilježen vjerojatnošću koja se temelji na određenim okolnostima te upućuje na mogućnost postojanja kaznenoga djela i osobe kao mogućega počinitelja, u zahtjevu su obrazložene i u pretežitoj mjeri zasnovane na podacima tzv. operativne veze. Opet, ti podaci iz službene bilješke evidentno nisu zasnovani na bilo čemu drugom dostavljenom uz Zahtjev jer osobe navedene u grafičkom prikazu nisu obuhvaćene Zahtjevom, kao što selektirani sadržaj razgovora i SMS poruka ne odgovara sadržaju službene bilješke, pri čemu se opet vraćamo na činjenicu da podnositelju nije omogućen uvid u spis predmeta POV-14/10, kao što uvid u cjelokupan spis sasvim sigurno nije imao ni sudac istrage Županijskog suda u Zagrebu.

Iz navedenog proizlazi da je sud, umjesto da bude jamac zakonitog postupanja prema podnositelju, u ovom slučaju na njegovu štetu kršio zakon i ustavna jamstva jer nije bio ovlašten naložiti privremena ograničenja ustavnih prava i slobode kako bi naloženim mjerama tragao za podacima koji bi služili kao osnova sumnje da je počinjeno kazneno djelo. Stoga, podnositelj je stava da se van svake dvojbe u njegovom slučaju radilo o „pecanju“.

Izostanak obrazloženja naloga vidljiv je i u dijelu kada sudac istrage navodi da se bez posebnih dokaznih radnji opisanih u izreci tog naloga ne bi mogli pribaviti dokazi i podaci potrebni za kazneni postupak ili bi to bilo povezano s nerazmjernim teškoćama. Tako nešto je u kontekstu svih činjenica i primijenjenog prava najblaža povreda ustavnih prava i sloboda podnositelja, no i to je indikator opće nezakonitosti naloga, kao i svih kasnijih naloga i dokaza koji su proizašli iz istog.

Opisanim nezakonitim postupanjem suca istrage, kasnije konvalidiranim od strane Županijskog suda u Zagrebu i Vrhovnog suda Republike Hrvatske nesporno je došlo do povrede odredbe članka 10. st. 1. ZKP-a (Sudske odluke ne mogu se temeljiti na dokazima pribavljenim na nezakonit način (nezakoniti dokazi) te već citiranih odredbi Ustava koje su upravo izvorišna osnova tog zakonskog članka.

Zaključno, još jednom se ističe kako bez istaknutih nezakonitih dokaza pobijana pravomoćna presuda nikada ne bi mogla biti donesena jer je ista u odlučnoj mjeri zasnovana na istima.

4.3. O praksi Europskog suda za ljudska prava (ESLJP) i shvaćanjima Vrhovnog suda u pogledu nezakonitih dokaza u kontekstu odluke ustavnog suda Republike Hrvatske U-III-857/2008.

ESLJP je u presudi Dragojević protiv Hrvatske od 15. siječnja 2015. godine, primjenjujući načela koje je razvio u prijašnjoj praksi utvrdio povredu čl. 8 Konvencije (pravo na poštovanje privatnog i obiteljskog života) zato što nalozi suca istrage kojima je određen tajni nadzor nisu bili obrazloženi u skladu s domaćim zakonom i praksom Ustavnog suda Republike Hrvatske (U-III-857/2008). U tom konkretnom slučaju obrazloženja naloga sadržavala su samo uopćene formulacije iz zakonskog teksta, bez navođenja konkretnih činjenica i okolnosti koje opravdavaju korištenje tih mjera. U situaciji koju ustrajno opisuje podnositelj zahtjeva i njegova obrana krovni nalog suca istrage sadržavao je konkretne činjenice i okolnosti kojima se opravdavalo korištenje mjera (preuzimanje novaca od Stipana Mijoka i fabrikacija o kupnji slika u galeriji u Osijeku), međutim tu je bila riječ o posve neprovjerenim i izmišljenim tvrdnjama, samo konstatacijama koje su istovjetne onoj iz prijedloga policijskog USKOK-a Osijek od 14. veljače, a pretočene u USKOK-ov zahtjev za davanjem naloga za provođenje posebnih dokaznih radnji od 27. veljače 2012. godine, koji je, kao što je prethodno ukazano, doslovno prepisan u obrazloženje naloga suca istrage s istim nadnevkom.

Stoga je nemoguće, kao što je navedeno u žalbenim podnescima, provjeriti je li nešto razmotreno ukoliko obrazloženje postoji na razini tehnikalije te kao takvo materijalnoopravno ne odgovara ničemu što obrazloženje u pravnom smislu i konstruktivno predstavlja i treba biti. S tim vezi želi se ukazati na sadržaj odluke VSRH iz predmeta br. Kž-US 84/2019-4 u odnosu na pitanje nezakonitosti dokaza koji izvire iz neobrazloženih naloga sudaca istrage:

„Ovakvim obrazloženjem sud prilikom izdavanja nije pružio dostatno osiguranje da mjere kojima se privremeno ograničavaju ustavna prava i slobode građana nisu naložene nemarno, neregularno ili bez potrebnog razmatranja te nije na odgovarajući način ograničio miješanje u pravo pojedinca na poštovanje njegovog privatnog života i dopisivanja na ono što je nužno u demokratskom društvu što su pravni standardi o sadržaju naloga kojima se privremeno ograničavaju ustavna prava i slobode usvojeni od Ustavnog suda RH u odluci br. U-III-857/2008 i Europskog suda za ljudska prava u presudama Dragojević i Matanović protiv Hrvatske.“

Upravo u potonjoj presudi ESLJP Matanović protiv Hrvatske od 4. travnja 2017. godine, koja je također od važnosti za valjanu prosudbu argumenata koji se ističu u ovoj tužbi, ESLJP je utvrdio da je došlo do povrede prava na poštovanje privatnog života (čl. 8. Konvencije) i povrede prava na pošteno suđenje (čl. 6. Konvencije) zato što je podnositelju bio uskraćen pristup dijelu dokaza koji su prikupljeni primjenom mjera tajnog nadzora. Naime, u toj konkretnoj odluci raspravljalo se o dokazima u kaznenom postupku, posebno upravo u odnosu na dokaze koji su pribavljeni u sklopu posebnih dokaznih radnji te koji dokazi u konačnici nisu

činili dio spisa niti su ikada bili prezentirani ni sudu ni obrani. Ti dokazi svrstani su u takozvanu „treću kategoriju dokaza“ koju ESLJP opisuje na sljedeći način:

„Treća kategorija dokaza sačinjava devedeset i osam CD snimaka, dobivenih tajnim nadzorom u kontekstu istog predmeta, ali se odnosila na druge osobe koje nisu u konačnici bile optužene u postupku. Nije se pozivalo na te snimke u osuđujućoj presudi protiv podnositelja zahtjeva, niti su bile uključene u spis predmeta, niti je omogućen uvid obrani u njih.“

„... Sud primjećuje kako su one dobivene tajnim nadzorom u kontekstu veće istrage provedene u istom predmetu. Međutim, za razliku od druge kategorije dokaza, Županijski sud u Zagrebu odbio je pristup obrani bilo kakvim informacijama o tim snimkama zbog toga što, s obzirom na činjenicu da su se ticale života drugih osoba, takvo pravo pristupa nije postojalo i navedene snimke su se trebale uništiti na temelju mjerodavnog domaćeg prava.“

„ Istovremeno, nije proveden niti jedan postupak koji bi nadležnom sudu omogućio da na zahtjev podnositelja zahtjeva procijeni važnost dokaza za predmet, osobito jesu li sadržavali takve podatke koji bi mogli omogućiti podnositelju zahtjeva da ga se oslobodi ili da mu se smanji kazna, ili jesu li bili važni za dopuštenost, pouzdanost i potpunost dokaza iznesenih tijekom postupka.“

„ Vrhovni sud Republike Hrvatske je stoga smatrao kako nije važno je li državni odvjetnik, kada je radio selekciju između podataka prikupljenih tajnim nadzorom koji se dostavljaju sudu, eliminirao neke dokaze koji bi išli u korist optuženicima, jer je državni odvjetnik bio u poziciji izvršiti selekciju dokaza koji će se koristiti u postupku.“

ESLJP konačno u istoj odluci zaključuje sljedeće:

„Međutim, Sud primjećuje da se takvo stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske razlikuje od sudske prakse Suda prema kojoj u sustavima u kojima su tijela kaznenog progona zakonski dužna uzeti u obzir činjenice i za i protiv osumnjičenika – što je slučaj u hrvatskom pravu – postupak kojim tijela kaznenog progona sama pokušavaju procijeniti što može ili ne mora biti relevantno za predmet, bez ikakvih daljnjih postupovnih zaštitnih mjera za prava obrane, ne može biti u skladu sa zahtjevima članka 6. stavka 1.,,

Iz naprijed opisanog činjeničnog stanja te izraženog stava ESLJP, proizlazi kako je u konkretnom slučaju podnositelju van svake dvojbe povrijeđeno pravo na pravično suđenje koje se štiti člankom 29. Ustava i člankom 6. Konvencije, ovo posebno zato što bi predmetne snimke jasno ukazale da u spisu POV-14/10 ne postoji niti jedan priskrbljeni dokaz koji bi potvrđivao fabrikaciju neimenovanog izvora iz zahtjeva USKOK-a od 27. veljače 2012. godine, niti se o tome može izvesti bilo kakav zaključak iz grafičke karte u kojoj su strelicom povezani Stipan Mijok i Srećko Jelinić, pa se u tom smislu ni na koji način ne može prihvatiti konstatacija iz obrazloženja naloga suca istrage od 27. veljače 2012. prema kojoj osnove sumnje za počinjenje inkriminiranih djela u odnosu na Srećka Jelinića – podnositelja ove ustavne tužbe, slijedom toga i za određivanje tajnog nadzora kojim se vrijeđa privatni život proizlaze iz sadržaja razgovora i SMS poruka koji potječu iz spisa POV-14/10.

Nadalje želi se skrenuti pozornost i na utvrđenje iz relativno recentne presude ESLJP u predmetu Bosak protiv Hrvatske (odluka od 6. lipnja 2019. godine) kada je utvrđena povreda čl. 8 Konvencije u odnosu na četvrtog podnositelja zahtjeva jer nalozi za tajni nadzor nisu sadržavali obrazloženja o posebnim okolnostima predmeta.

U tom smislu, zaključno se želi napomenuti da je osim povrede prava na pošteno suđenje i na povrede članka 36. Ustava u vezi s člankom 8. Konvencije u konkretnom slučaju došlo i do kršenja načela vladavine prava jer sudovi prilikom donošenja pobijanih odluka nisu poštivali standarde koje je u svojim presudama – Dragojević protiv Hrvatske, Bašić protiv Hrvatske, Matanović protiv Hrvatske i Bosak protiv Hrvatske razvio ESLJP.

4.4. Povreda prava na obrazloženu sudsku odluku (povreda čl. 29. st. 1. Ustava RH u vezi s čl. 6. st. 1. Konvencije) u svezi s ustavnom odredbom o ulozi VSRH (čl. 116. Ustava RH)

Nastavno na isticanje supra opisanih počinjenih povreda Ustava i Konvencije u vezi neobrazloženih mjera tajnog nadzora u dijelu tužbe koji se tiče povrede prava na obrazloženu sudsku odluku prvo se želi ukazati na relevantni dio obrazloženja odluke VSRH u dijelu koji se tiče prijedloga za izdvajanje nezakonitih dokaza naloga suca istrage i svih drugih dokaza koji su iz njih proizašli.

VSRH u drugostupanjskoj presudi na argumente žalitelja odgovara na način da na niz mjesta upućuje na zaključke iz obrazloženja prvostupanjske presude:

15.1. Budući da je prvostupanjski sud vrlo detaljno obrazložio zašto je ocijenio neosnovanim prijedlog optuženog Srećka Jelinića za izdvajanje kao nezakonitih dokaza sporazumnih presuda za Željka Krivića i Dražena Zimu (presuda Županijskog suda u Zagrebu broj Kov-Us-25/14 od 27. ožujka 2014.) te Antona Zimu (presuda Županijskog suda u Zagrebu broj K-Us-18/17 od 12. lipnja 2017.), a te razloge ovaj sud u cijelosti prihvaća, optuženi Srećko Jelinić se radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja upućuje na te razloge (stranice 79. do 83. pobijane presude), time da ovdje još treba dodati da optuženi Srećko Jelinić nije u pravu ni kada tvrdi da je sporazumna presuda za Antona Zima nezakonit dokaz i zbog toga što ju je donijela sutkinja Rahela Valentić kao sudac pojedinac, umjesto u vijeću. Naime, za razliku od presude na temelju sporazuma stranaka za Željka Krivića i Dražena Zimu, koja je donesena na sjednici optužnog vijeća (koje čine tri suca), presuda na temelju sporazuma stranaka za Antona Zimu donesena je na pripremnom ročištu, a ono se, prema članku 371. ZKP/08., provodi pred predsjednikom (raspravnog) vijeća. Prema tome, sutkinja Rahela Valentić je kao predsjednica (raspravnog) vijeća bila ovlaštena donijeti presudu na temelju sporazuma stranaka za Antona Zimu jer takva ovlast predsjednika vijeća jasno proizlazi iz odredbe članka 374. stavka 2. ZKP/08.

16.1. Budući da je prvostupanjski sud i u tom dijelu iznio vrlo iscrpne i sveobuhvatne razloge koje ovaj sud u potpunosti prihvaća, optuženi Srećko Jelinić se upućuje na razloge iznesene na stranicama 70. do 79. pobijane presude. Uz to još valja reći da ni u ovom dijelu nije prihvatljiv prijedlog optuženog Srećka Jelinića za postupanje ovoga suda sukladno članku 18. ZKP/08. i članku 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, i to iz razloga koji su već izloženi u odgovoru na njegovu prethodnu žalbenu tvrdnju.

17. Optuženi Srećko Jelinić nije u pravu ni kada tvrdi da je i zapisnik o ispitivanju svjedoka Željka Krivića od 10. rujna 2014. nezakonit dokaz zbog činjenice da je pribavljen u vrijeme kada za to nisu bili ispunjeni zakonom propisani uvjeti. Budući da je on isti prigovor i iz istih razloga višekratno isticao i u tijeku postupka pred prvostupanjskim sudom, o čemu se taj sud očitovao i u obrazloženju pobijane presude, davši jasne, vrlo iscrpne i u svemu valjane razloge, koje kao takve prihvaća i ovaj sud, optuženi Srećko Jelinić se upućuje na iste (stranice 83. do 84. pobijane presude).

21.1. Budući da je prvostupanjski sud dao jasne i vrlo iscrpne razloge za svoju odluku o odbijanju svih prethodno navedenih dokaznih prijedloga obrane optuženog Srećka Jelinića, koje razloge kao valjane prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, žalitelj se radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja upućuje na njih (stranice 50. do 52. pobijane presude), dok će se ovdje istaknuti samo ono što je posebno problematizirano tek žalbom optuženog Srećka Jelinića.

Drugostupanjska presuda sadrži i dijelove koji se ne mogu ispitati jer prva rečenica na str. 22 drugostupanjske presude uopće nije dovršena:

27.1. Ovaj žalitelj potpuno pogrešno tumači odredbe članka 347. KZ/97. u kontekstu inkriminacije za koju je pobijanom presudom proglašen krivim. On je, naime, time što je od Željka Krivića prihvatio besplatno izvođenje radova u vrijednosti od 21.000,00 kuna na adaptaciji poslovnih prostorija kojih je suvlasnik kao protuuslugu za siguran prolazak studentice Martine Kovačević na ispitu iz predmeta Trgovačko ugovorno pravo bez obzira na pokazano znanje (točka 1.a), kao i klima uređaj vrijedan 6.300.00 kuna te popravak ograde oko svoje vikend kuće vrijedan 6.500.00 kuna kao protuuslugu za siguran prolazak studenta Antona Zime na ispitima iz predmeta Trgovačko ugovorno pravo i Pravo društava bez obzira na pokazano znanje (točka 1.b), kao odgovorna osoba primio dar da u granicama svoje ovlasti obavi radnju koju

ne bi smio obaviti. Ovdje, dakle, nije riječ o tome da je on primio mito kako bi obavio radnju koju bi morao obaviti (članak 347. stavak 2. KZ/97.), već o tome da je primio dar kako bi obavio radnju koju ne bi smio obaviti – omogućiti studentima prolazak na ispitu bez obzira na njihovo stvarno znanje (članak 347. stavak 1. KZ/97.), a djelo je, kako

27.2. Prema tome, ni žalba optuženog Srečka Jelinića zbog povrede kaznenog zakona (članak 469. točke 1. i 4. ZKP/08.) nije osnovana, a ni ispitivanjem pobijane presude u skladu s člankom 476. stavkom 1. točkom 2. ZKP/08.-19. nije utvrđeno da bi na štetu tog optuženika bio povrijeđen kazneni zakon.

4.4.1. Povreda prava na obrazloženu odluku - neobrazloženi krovni nalog suca istrage od 27. veljače 2012. godine

Na zaključke iz obrazloženja prvostupanjske presude VSRH upućuje i kada je riječ o prethodno problematiziranoj zakonitosti krovnog naloga suca istrage od 27. veljače 2012. godine. Tako, primjerice, u odnosu na prigovor neosnovanog odbijanja prijedloga za izdvajanje nezakonitih dokaza naloga suca istrage i svih dokaza koji su iz njih proizašli **odgovara konstatirajući kako je prvostupanjski sud iznio vrlo iscrpne i sveobuhvatne razloge koje ovaj sud u potpunosti prihvaća slijedom čega se optuženi upućuje na razloge iznesene na stranicama 70.-79. pobijane presude (str. 12, toč. 16. i 16.1. drugostupanjske presude VSRH).**

16.1. Budući da je prvostupanjski sud i u tom dijelu iznio vrlo iscrpne i sveobuhvatne razloge koje ovaj sud u potpunosti prihvaća, optuženi Srečko Jelinić se upućuje na razloge iznesene na stranicama 70. do 79. pobijane presude. Uz to još valja reći da ni u ovom dijelu nije prihvatljiv prijedlog optuženog Srečka Jelinića za postupanje ovoga suda sukladno članku 18. ZKP/08. i članku 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, i to iz razloga koji su već izloženi u odgovoru na njegovu prethodnu žalbenu tvrdnju.

Već je iz prethodnog dijela ove tužbe jasno razvidno koliki su napor uložili žalitelji kada su nastojali ukazati na problem nezakonitog krovnog naloga suca istrage te posljedično nezakonitost dokaza koji su priskrbljeni tim i drugim nalozima. U tom smislu citirani su i izvaci iz prvostupanjske odluke ŽSZ kako bi se ukazalo na količinu supstrata koji je napadan u žalbenim podnescima. Nesumnjivo, bila je riječ o argumentima koji su bili posebno obrazloženi u žalbama, oplemenjeni nekim svježim viđenjima problema, čak i plastično prikazani.

S druge strane izostanak obrazloženja u drugostupanjskoj presudi VSRH na veoma precizne navode i jasnu argumentaciju podnositelja žalbi otvara pitanje je li davanje paušalnih obrazloženja na principijelna pitanja materijalne i procesne prirode ustavnopravno prihvatljivo. U konkretnom slučaju VSRH se javlja kao žalbeni sud posljednje instance, dakle sud koji donosi odluku na koju nije moguće izjaviti izvanredni pravni lijek s kasatornim ili remisornim kapacitetom, ali ujedno i sud koji je opterećen sa specifičnom ustavnom zadaćom jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni (čl. 116. Ustava RH)

Nema dvojbe kako je pravo na obrazloženu odluku predstavlja izuzetno važan aspekt i element prava na pošten postupak. Riječ je aspektu koji je u najjužoj vezi s pravilnim radom pravosuđa. Ono što se dogodilo kada je sudac istrage doslovno, po copy-paste modelu prepisao obrazloženje iz zahtjeva USKOK-a po prilici stvari predstavlja dekonstrukciju pravosuđa, nešto što se ni na koji način ne može opravdavati, kao što to čini prvostupanjski ŽSZ u svojoj presudi kada konstatira da ako sud kaže da je nešto osnovano to onda doista i jest osnovano. Opisani problem posebno dolazi do izražaja u situaciji kada svi relevantni pokazatelji i izvještaji pokazuju da se povjerenje građana i pravnih osoba u pravosuđe ocjenjuje među najlošima u EU (dovoljno je u tom pogledu pogledati nalaze iz izvješća Europske komisije poput European Justice Scoreboard, The Rule of Law Report i sl.).

Dakako, nije riječ o tome da se je pravo na obrazloženu sudsku odluku, ovo kad je riječ o prostom upućivanju drugostupanjskih sudova na obrazloženje prvostupanjskih presuda, pravo koje se treba tumačiti u apsolutnom smislu, u smislu da se zahtijeva detaljan odgovor na svaku istaknutu tvrdnju stranke u postupku i njenim podnescima, već mjera koja ovisi o okolnostima svakog pojedinog slučaja (v. npr. u tom smislu presudu ELJSP u predmetu Van de Hurk protiv Nizozemske od 21. travnja 1994.). S druge strane kada je riječ o argumentima koji su odlučni za zakonitost odluke u pitanju, npr. kontradikcija po pitanju razumijevanja zakonitosti naloga suca istrage ili kontradikcija u ocjeni dokaza, **tada pravo na obrazloženu sudsku odluku dobiva potpuno drugi smisao**, dodatno pojačano činjenicom da se u tri izjavljene žalbe podnositelja argumentirano ističu neka sasvim specifična i izuzetno važna pitanja za prosudbu pravilnosti njegove osude, podredno i zakonitost prvostupanjske presude u cjelini.

Svemu treba pribrojiti činjenicu da VSRH nije redovni sud, već sud s veoma specifičnom funkcijom i zadaćom i tu je riječ o funkciji i zadaći koja se proteže na sve sfere sudovanja.

U svojoj odluci iz 2014. godine (U-I-885/2013) Ustavni sud RH se jasno odredio kao Sud koji poziciju VSRH sagledava kroz prizmu relevantne odredbe čl. 116. Ustava RH (u konkretnom slučaju bila je riječ propitivanju ustavnosti režima za reviziju, ali nedvojbeno primjenjivom i na osjetljiviju materiju kaznenog prava).

Prema toj odredbi Ustava RH Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao najviši sud, osigurava jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni.

Dakle, kada je riječ o VSRH tada uskraćivanje prava stranke da bude upoznata s razlozima zbog kojih se odbijaju njezini argumenti ne može biti takvo da se iz njega ne može uopće iščitati je li VSRH uzeo u obzir žalbene prigovore, je li ih uopće cijenio odnosno takvo da se iz odluke VSRH uopće ne mogu iščitati njegovi zaključci u tom pogledu. Podnositelj smatra da je VSRH kada prihvaća razloge koje je iznio prvostupanjski sud dužan u tom pogledu iznijeti odgovarajuće zaključke i nalaze koji po svojoj prirodi mogu biti jednostavni, koji upućuju na vlastitu ili ustavnosudsku i konvencijsku praksu u kojima je dano pitanje pokriveno, ali nipošto takvi da potpuno otklanjaju rezoniranje o precizno argumentiranim žalbenim razlozima i prigovorima.

Kada VSRH postupa na način da u pogledu bitnih pitanja upućuje na sadržaj prvostupanjske odluke ŽSZ tada dobivamo situaciju u kojoj se „..cjelokupna javnost, uključujući i cjelokupni sustav redovnih i specijaliziranih sudova, uključujući i Ustavni sud, isključuje od mogućnosti da saznaju ili dobiju uvid u shvaćanja najvišeg suda u zemlji koje je važno za kreiranje nacionalne jurisprudencije i usmjeravanje nacionalnog sudskog mehanizma“.

„Upravo se putem odluka Vrhovnog suda rješavaju pravna pitanja važna za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni i na taj način VSRH dobiva priliku da gradi jedinstvenost nacionalnog sudskog prostora i osigurava ravnopravnost građana u smislu članka 116. stavka 1. Ustava“.

„Zahtjevi povezani s »vanjskim dojmom« pravilnog funkcioniranja sudova, inherentni pravu na pošteno suđenje, ali i pravilnom funkcioniranju sudbene vlasti, ne dopuštaju mogućnost da se izvanredna revizija odbacuje bez navođenje razloga za takvu sudsku odluku.“ (v. U-I-885/2013).

Neupitno, poseban problem se može javiti kada sam VSRH postupa protivno praksi koju je razvio u svojem okrilju.

U odluci br. III Kr-129/2021-4 od 4. studenog 2021. godine kojom se odlučivalo o zahtjevu osuđenika za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude, pravnom lijeku koji će u budućnosti masovno dobiti na značaju uslijed ustoličenja Visokog kaznenog suda navodi se, među inim, kako slijedi:

„U pravu je podnositelj zahtjeva da se takvi, paušalni odgovori na žalbene navode, uz općenite tvrdnje o pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja, ne mogu smatrati dostatnom i suštinskom ocjenom razloga žalbe. Upravo suprotno, za zaključiti je da je postupanje drugostupanjskog suda arbitrarno jer se slične konstatacije praktički mogu uklopiti u svaku drugostupanjsku presudu, a bez konkretnih odgovora i jasnog stava žalbenog vijeća o (ne)osnovanosti žalbenih navoda. Iako drugostupanjski sud nije dužan cijeliti svaki pojedini navod žalbe, već samo one koji su važni za odluku, žalitelj mora biti uvjeren da su njegovi žalbeni navodi ozbiljno i temeljito razmotreni, a za to dani razlozi su razboriti i uvjerljivi tako da, ne samo kod žalitelja, već i kod svake druge osobe, stvore utisak o sveobuhvatnoj ocjeni spornih pitanja. Samo takva ocjena žalbenih navoda sukladna je zakonskoj obvezi suda iz čl. 487. st. 1. ZKP/08 te ne kompromitira zaključak o djelotvornosti pravnog lijeka te pravičnosti postupka u cjelini.“

Ukoliko se prethodno citirani nalaz stavi u kontekst problema konzistentnosti u odlukama najvišeg suda u zemlji, problem koji lako može dovesti do povrede načela pravne sigurnosti, posredno dodatno dezavuirati javno povjerenje u sudstvo koje je bitan element države koja poštuje vladavinu prava (U-III/374/2008), tada prigovori podnositelja dodatno dobivaju na vrijednosti i značaju.

4.4.2. Povreda prava na obrazloženu sudsku odluku u odnosu na proizvoljno utvrđeno činjenično stanje, a u svezi s paušalnom ocjenom izvedenih dokaza

Na prethodnim stranicama ove tužbe nalaze se preslikani dijelovi odluke VSRH u kojima VSRH ne daje obrazloženje i odgovore na žalbene prigovore podnositelja i njegove obrane.

Pravo na obrazloženu sudsku odluku povezano je s pravilnim radom pravosuđa te nameće sudovima obvezu pravilnog ispitivanja podnesaka, tvrdnji i dokaza koje su stranke iznijele te u tom smislu presude trebaju na odgovarajući način sadržavati razloge na kojima se temelje. Osim toga ako su odgovori nacionalnih sudova na tvrdnje stranaka neodgovarajući, ako sudovi ne ulože nikakav napor da potvrde stajališta prvostupanjskog suda unatoč tome što postoje jasni pravni konstrukti obrane i precizna argumentacija tada imamo situaciju eklatantne povrede prava na pošteno suđenje iz članka 6. Konvencije (Ajdarić protiv Hrvatske, presuda od 13. prosinca 2011.). O problemu kada o žalbi odlučuje najviši sud u državi koji je zadužen za uspostavu sustava sudske prakse i jedinstvenu primjenu prava, sud protiv čije odluke nije moguće izjaviti pravni lijek koji bi otklonio osudu podnositelja v. toč. 4. 4.

Na ovom mjestu podnositelj i njegova obrana samo će precizirati okolnosti za koje smatraju da u dovoljnom mjeri prikazuju razinu proizvoljnosti sudova u donošenju svojih odluka ovo unatoč tome što:

- a) svi sudovi koji sude u kaznenim predmetima moraju poštivati osnovni zahtjev kaznenog pravosuđa da tužitelj mora izvan razumne dvojbe dokazati optužbu jer u protivnom treba doći do primjene načela in dubio pro reo,
- b) obrazloženja sudskih odluka su izuzetno važna zato što nedostatak relevantnih i dostatnih razloga za ocjenu kakva je odlukom dana predstavlja prvi i najvažniji znak koji upućuje na proizvoljno odlučivanje (o tome v. U-III-1946/2019, U-III-5678/2012, U-III-458/2018).
- c) VSRH kao drugostupanjski sud u ovome predmetu bio je dužan po službenoj dužnosti izjasniti se o navodima iz žalbi na način da ih jasno i argumentirano cijeni.

Na esencijalne tvrdnje podnositelja ove tužbe i njegove obrane da nije bilo korupcijskog sporazuma, da nije bilo mita, te da su svi ispiti provedeni zakonito bez ikakvih upisivanja ocjena u indeks, uzimanja mita, kupovine slika i sl., odnosno na navode da niti jednom studentu nije bio osiguran siguran prolazak na ispitu, a što se dokazuje višekratnim polaganjima, VSRH ne odgovara (nedostatak obrazloženja). Što se podrazumijeva pod sigurnim prolaskom na ispitu, kao sastavnim dijelom korupcijskog sporazuma, ako student(i) višekratno padaju na ispitu, ispiti se zakonito provode, traži se prolazak na pisanom dijelu ispitu (dokaz ovomu je u

spisu) i konačno ako su konkretni ispiti uredno valorizirani i priznati od strane fakultetskih, posredno i državnih vlasti. VSRH kao niti prethodno ŽSZ na ovakvu konstrukciju – siguran prolazak na ispitu, a student pada više puta – ne daju logično obrazloženje (treba konkretno prikazati što kažu).

Isto tako, proizvoljnost i arbitrarnost zaključivanja VSRH nalazi se i u t. 19.1. presude. Ako se tvrdi da materijalna dokumentacija o plaćanju Srećka Jelinića koja je dana u spis ne dokazuje plaćanje, tada se mora navesti i zašto ona to ne dokazuje. Kada nema obrazloženja tada se može posumnjati da se dokazi ove vrste zlonamjerno isključuju kako bi se prikazalo nešto što ne može biti prikazano.

Osim toga, navod iz t. 19.2. presude VSRH, a posredno i I-st. suda je u protuslovlju s izrekom presude. Ako se radi o dovršenom kaznenom djelu primanju mita, kako se tada predmetna teza može dovesti u sklad s tvrdnjom „da nema materijalnog dokaza ni za to da je te radove platila Tržnica, d.o.o.“. Poznato je da u ovakvim slučajevima materijalnih dokaza ili ima ili nema, jer tvrtke vrše plaćanja jedino u obliku bankarskih prijenosa sredstava s računa na račun. Za VSRH dokaz o plaćanju je nadzirana telefonska komunikacija trećih osoba od kojih su sve te osobe (Željko Krivić i Široki Bernard) nevjerodostojni svjedoci i poslovni partneri u kriminalu.

Nadalje u vezi firme Tržnica d.o.o, iako se u obrazloženju presude ona navodi kao subjekt koji je u korist podnositelja isplatio vrijednost određenih radova, koji uzgred rečeno nisu po vrsti i vrijednosti nikada utvrđeni niti se zna o kojim radovima je riječ, spomenuta firma nikada nije pozvana da se izjasni o toj odlučnoj činjenici (plaćanju u korist podnositelja) kao i da postavi odštetni zahtjev. Tako dolazimo do apsurdne činjenice i kontradikcije u obje presude da se nalaže uplata sredstava od 21.000 kuna u korist državnog proračuna, dok se istovremeno tvrdi (u obrazloženjima) da su ova sredstva uplaćena iz sredstava ove tvrtke iz čega bi proizlazilo da je ova tvrtka stvarni oštećenik.

Razvidno je da VSRH otklanja obrazloženje i u t. 19.5. svoje odluke. Tako se prethodno obrušava na okrivljenika, kada je u pitanju sklapanje prešutnog sporazuma i to riječima „da Srećko Jelinić svjesno izdvaja dijelove dokaza koji ga ekskulpiraju, svjesno zanemarujući cjelinu dokaza na temelju čije pomne i sveobuhvatne analize je prvostupanjski sud, po ocjeni VSRH pravilno zaključio. Postavlja se pitanje gdje su u ovakvom narativu odgovori na žalbene navode o ovom pitanju? Na taj način se svjesno izdvajaju činjenice i dokazi te isti stavljaju izvan konteksta, sve u cilju stvaranja inkriminirajućih konstrukcija.

U t. 19.7 VSRH poziva se na dijelove iskaze Željka Krivića od 10. rujna 2014., a koje je on dao pred Uskokom. Obrana podnositelja smatra da je riječ o nezakonitom iskazu zato što je isti dan izvan istrage. Zaključak VSRH da je podnositelj sklopio ne jedan, već dva koruptivna sporazuma je u protuslovlju s iskazom svjedoka pokajnika koji je u tom iskazu rekao kako je podnositelj teška i komplicirana osoba kod kojeg se ne može direktno intervenirati za nekog studenta i jasno i izravno dogovoriti koliko košta ispit. Izostanak ocjene ovog dijela izjave

Željka Krivića je isto kao i nedavanje odgovora na žalbeni navod da podnositelj nije sklopio nikakav, pa ni prešutni koruptivni sporazum!

Što se tiče dokaza o kupnji klima uređaja od strane Željka Krivića na tržnici (20.1.1), ovo je suprotno logičkom razmišljanju kada se zna da uz istu nije dana nikakva garancija niti je predložen račun, niti se zna njezina nabavna vrijednost, niti se ovakve klimu uopće mogu kupiti na tržnicama rabljene robe, već jedino kod ovlaštenog distributera. Nadalje, u pogledu postavljanja dijela ograde oko voćnjaka podnositelja, a koji je Željko Krivić samovlasno postavio bez da ga je itko to tražio (dokaz o nepostojanju korupcijskog sporazuma ili o mitu), zatim da je podnositelj pitao za cijenu kada je vidio što je napravljeno, te da je student Zima Anton četiri puta pao na ispitu, sve ove dokaze, te unatoč iskazu Željka Krivića da podnositelj nije olako puštao na ispitu, a što sve navodi i sam VSRH, isti sud to odbacuje i zaključuje, potpuno proizvoljno da se radi o protuusluzi za puštanje na ispitu ovog studenta. Gdje je tu siguran prolazak na ispitu bez obzira na pokazano znanje kako se tvrdi u optužbi, ako nema niti sigurnog prolaska, već se tražilo znanje. Odsustvo logičkog zaključivanja je arbitrarno suđenje. Prije izvođenja radova podnositelj nije mogao platiti radove oko postavljanja ograde, kako to tvrdi VSRH (t. 20.2.1), jer podnositelj nije niti znao za postavljanje ograde. Točno je da se Ustavni sud ne bavi pogreškama u ispitivanju činjenica (Odluka U-III-3110/2014.), osim ako su te pogreške povrijedile temeljna ljudska prava i slobode. Upravo o tomu je riječ, jer arbitrarno zaključivanje izvan svih logičkih načela dovodi do nepoštenog suđenja. Pravo na pošteno suđenje ne može se ostvariti ni ako nadležni sud zauzima različita pravna stajališta u predmetima iste činjenične i pravne naravi (U-III-350/2007) na što se u ovoj tužbi također upućuje.

4.5. O povredi podnositeljeva prava na dokaz u svezi s povredom prava na jednakost oružja

Svako odbijanje dokaznog prijedloga stranke u parničnom postupku treba biti u skladu sa zahtjevima pravičnog suđenja, uključujući i s načelom jednakosti oružja. Jasno je, pak, da Ustav RH i Konvencija ne jamče pravo stranci da se sasluša svaki njihov predloženi svjedok ili izvede dokaz, međutim isto tako sve dok u sudskoj odluci koja se osporava ustavnim tužbom nisu navedeni uvjerljivi razlozi koji će potvrditi da je sud stvarno ispitao slučaj i razumno odgovorio na bitne navode stranaka neće se moći uzeti da takva odluka(e) zadovoljavaju zahtjev koji proizlazi iz koncepta prava na pošteno suđenje (v. U-III-3538/2017).

Kao što je to prethodno navedeno, budući da je obrana u svakom pojedinačnom slučaju tražila i obrazlagala svoje prijedloge za izvođenje pojedinih dokaza u skladu s važećim odredbama kaznenog postupka, a prvostupanjski sud nije dao dovoljne razloge za odbijanje prijedloga obrane, ovo unatoč tome što je riječ o dokazima koji su bili važni za utvrđivanje istine u postupku, pravičnost postupka i utvrđivanje pojedinih odlučnih činjenica u postupku, podnositelj i njegova obrana smatraju da je prvostupanjski sud u više navrata povrijedio

podnositeljevo pravo na dokaz time postupajući suprotno testu razmjernosti poznate konvencijske prakse (v. Murtazaliyeva protiv Rusije, presuda ESLJP od 18. prosinca 2018.).

Pravo na dokaz je u bliskoj vezi s pravom na jednakost oružja koje označava pravo svake stranka da dobije razumnu mogućnost iznijeti svoj slučaj pod uvjetima koji je ne stavljaju u nepovoljniji položaj u odnosu na suprotnu stranu i da se između stranaka postigne pravična ravnoteža. Ako je pravo dokaz priznato jednoj strani u postupku, npr. sud prihvaća sve dokazne prijedloge tužitelja, koji se čak niti ne obrazlažu, a istovremeno odbija i onemogućava saslušanje svjedoka obrane, dolazi do onemogućavanja obrane i stavljanja okrivljenika u neravnopravan položaj u odnosu na javnu optužbu.

U konkretnom predmetu podnositelj i njegova obrana smatraju da se povreda podnositeljeva prava na dokaz prvenstveno razvidna u odnosu na prijedloge podnositelja da se u svojstvu svjedoka ispituju osobe **Stipan Mijok, Anton Zima, Martina Kovačević te isto tako da je do povrede prava na dokaz došlo uslijed odbijanja prijedloga da se presluša audio-video zapis obrane svjedoka pokajnika Željka Krivića od 25. rujna 2013. godine.**

Već je iz prethodnog dijela tužbe razvidno kako podnositelju niti u jednom trenutku tijekom predmetnog kaznenog postupka nije omogućeno propitati činjenični supstrat zahtjeva USKOKA od 27. veljače 2012. i naloga suca istrage od istog datuma iako je taj činjenični supstrat konstruiran oko osobe Stipana Mijoka, navodnog posrednika u prodaji ispita, osobe koja podnositelju nosi novce i koja sa studentima dogovara kupovinu slika u neimenovanoj galeriji u Osijeku.

Odbijanjem dokaznog prijedloga za saslušanjem Stipana Mijoka sud je spriječio podnositelja u dokazivanju apsolutnog nepostojanja bilo kakvih osnova sumnje koja bi proizlazila iz činjeničnog supstrata naloga suca istrage od 27. veljače 2012. pa time i u osporavanju zakonitosti takvog naloga, podredno i svih naloga nakon i dokaza proizašlih iz istih.

Takvo postupanje sudova se može okarakterizirati jedino kao svojevoljno i arbitrarno sa ciljem da se podnositelju uskrati pravo na obranu. Da je tome tako najbolje svjedoči obrazloženje prvostupanjske odluke prema kojem se prijedlog obrane za ispitivanjem Stipana Mijoka na okolnost nepostojanja osnova sumnje za podnošenje kaznene prijave i na okolnost izdavanja krovnog naloga suca istrage odbija kao nevažan s veoma nejasnim i nerazboritim obrazloženjem. Radi jasnijeg prikaza o čemu je riječ prenose se dijelovi obrazloženja prvostupanjske odluke ŽSZ u kojima se spominje ime osobe Stipana Mijoka (str. 50, 51, 77).

Nadalje, na temelju članka 421. stavak 1. točka 2. ZKP/08 odbijen je kao nevažan, dokazni prijedlog za ispitivanjem u svojstvu svjedoka Stjepana Mijoka, na okolnost utvrđivanja nepostojanja osnovane sumnje za podnošenje kaznene prijave protiv I okrivljenog Srećka Jelinića, kao i na okolnost izdavanja prvog naloga za primjenom posebnih dokaznih radnji od 27. veljače 2012. godine, u kojima je naveden cijeli niz tvrdnji koje nikada nisu dobile potkrijepu, a ispitivanjem ovog svjedoka po stavu obrane I okrivljenika neophodno je za utvrđivanje činjenice, da rezultati tako provedenih dokaznih radnji predstavljaju "plodove otrovne voćke".

Na temelju članka 421. stavak 1. točka 2. ZKP/08 odbijen je kao nevažan, dokazni prijedlog za čitanjem povijesnog izvotka iz sudskog registra za Muzej likovnih umjetnosti u Osijeku na okolnosti neutemeljenosti tvrdnje optužbe da su se preko tog Muzeja vršile prodaje slika koje bi kasnije rezultirale uspješnim polaganjem ispita od strane kandidata Stipana Mijoka, a na katedri I okrivljenog Srećka Jelinića te u tom smislu i čitanja odredbe Zakona o muzejima koje također prileže, a na okolnost toga što sve uključuju muzejske djelatnosti sve u svrhu dokazivanja da nije bilo prodaje umjetničkih slika o čemu se govori u kaznenoj prijavi i nalogu za provođenje posebnih dokaznih radnji od 27. veljače 2012. Dokazni je prijedlog odbijen obzirom nema nikakve veze s predmetom inkriminacije.

Obzirom je evidentno da se u spisu Pov-14/10 Županijskog suda u Osijeku nisu provodile posebne dokazne radnje prema I okrivljeniku Srećku Jeliniću niti prema ostalim suokrivljenima u ovom postupku, to nije niti moguće rezultate tih radnji koristiti u ovom postupku. Točno je da se u nalogu suca istrage Županijskog suda u Zagrebu od 27. veljače 2012. navodi kako se konkretni nalog izdaje i na temelju razgovora i SMS poruka zabilježenih primjenom posebnih dokaznih radnji koje su provedene na temelju naloga suca

istrage Županijskog suda u Osijeku u predmetu POV-14/10. Međutim, isto je tako vidljivo da se tek konkretnim nalogom nalaže primjena posebnih dokaznih radnji iz čl. 332. st.1 točka 1, 3 i 4 ZKP/08 prema I okrivljeniku Srećku Jeliniću i ostalima i to na temelju zahtjeva USKOK-a Odjela za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta Osijek. Ovo očito, nakon što su provedene takve radnje prema posrednicima i studentima, jer sudac istrage obrazlaže da je komunikacija između imenovanih profesora i posrednika i to konkretno Stipana Mijoka, Bore Ivkovića, Alena Kasala i odvjetnika Atila Čokolića, vidljiva iz grafičkog prikaza međusobne povezanosti temeljem ostvarenih telefonskih kontakata tijekom 2011. i početkom 2012. koji je priložen uz zahtjev USKOK-a za izdavanjem naloga za primjenu posebnih dokaznih radnji. Prema tome, iz obrazloženja rješenja suca istrage od 27. veljače 2012. evidentno je da se do tada nisu provodile posebne dokazne radnje prema I okrivljeniku Srećku Jeliniću i ostalim suokrivljenima u ovom postupku, a što je potvrđeno i dopisom Županijskog suda u Osijeku, već da se sudac istrage poziva na grafički prikaz komunikacije između posrednika i profesora, a ne na rezultate neke posebne dokazne radnje koja bi bila primijenjena prema Sreću Jeliniću i ostalim suokrivljenima u spisu Pov-14/10.

Iz svega proizlazi da je prijedlog za saslušanjem Stipana Mijoka odbijen zato što je odbijena pribava spisa POV-14/10, odnosno zato što ispada da se u tom spisu nisu provodile posebne dokazne radnje prema podnositelju tužbe. Postavlja se pitanje može li takvo obrazloženje biti

uzeto kao relevantno, dostatno, logično? Podnositelj i obrana od samog početka postupka ponavljaju koliko je ključno da se ustanovi kako je krovni nalog suca istrage od 27. veljače 2012. godine izdan bez ikakve provjere, analize i ocjene materijala koji su bili u prilogu USKOK-ova zahtjeva od istog dana, da je riječ o najobičnijem prepisivanju obrazloženja i odsustvu provođenja bilo kakve kontrolne funkcije koja sucima istrage pripada prilikom odlučivanja o zahtjevima za određivanjem mjera tajnog nadzora. Kada je, pak, riječ, o dijelu obrazloženja u presudi VSRH u kojoj se osvrće na pitanje odbijanja saslušanja Stipana Mijoka VSRH (v. toč 21.2) ne pruža nikakav razlog osim što pa ustaljenom obrascu upućuje na to da je taj prijedlog obrana više puta isticala, a prvostupanjski sud odbio. Na taj način lako se može ustanoviti da niti odluka drugostupanjskog suda o tom pitanju ne zadovoljava opće zahtjeva koji proizlaze iz Ustavom zajamčenog prava na pošteno suđenje. I taj dio odluke se radi jasnog prikaza o čemu je riječ prenosi u integralno.

21.2. Ovaj je žalitelj, naime, u pravu kada navodi da je o dokaznom prijedlogu za ispitivanje u svojstvu svjedoka Stipana Mijoka odlučeno raspravnim rješenjem od 4. lipnja 2019., no nije u pravu kada navodi da je u pobijanoj presudi kao jedan od razloga odbijanja navedeno postojanje odluke o nezakonitim dokazima s rasprave od 15. listopada 2019. U pobijanoj je presudi, naime, navedeno da je o tom dokaznom prijedlogu odlučeno na raspravama 14. svibnja 2018. i 5. listopada 2019. (stranica 51., odlomak 1. pobijane presude). Međutim, ni to nije točno jer prema stanju spisa predmeta na raspravi 14. svibnja 2018. uopće nije odlučivano o tom dokaznom prijedlogu, a 5. listopada 2019. rasprava nije ni održana. No, kada se ima u vidu bit odbijanja tog dokaznog prijedloga – da je o istome već u više navrata odlučivano – što je jasno vidljivo iz obrazloženja pobijanog rješenja, nije prihvatljiva tvrdnja žalitelja da su razlozi odbijanja tog dokaznog prijedloga u obrazloženju pobijane presude u takvoj mjeri proturječni pa da se zbog toga presuda u tom dijelu ne bi mogla ispitati.

Zaključno u odnosu na odbijanje saslušanja Stipana Mijoka, posrednika u prodaji ispita, osobe koja je s podnositeljem komunicirala 69 puta tijekom vremena nešto dužeg od godinu dana, pretpostavljeno radi prodaje ispita i dogovora oko kupovine slika u galeriji od strane studenata želi se istaknuti kako bi usvajanje dokaznog prijedloga za saslušanjem Stipana Mijoka sasvim sigurno imalo reperkusije na daljnji tijek postupka i opstojnost optužbe bazirane na dokaznoj građi prikupljenoj nezakonitim nadzorom telefonske komunikacije podnositelja i drugih osoba te nadzorom prostorija podnositelja, naravno, sve to pod uvjetom da se izvođenjem takvog dokaza ustanovi neosnovanost činjeničnog supstrata naloga suca istrage od 27. veljače 2012. Drugim riječima, dokaz na kojem se temelji optužnica, a kasnije i pobijana pravomoćna presuda je i nalog Županijskog suda u Zagrebu broj Kir-Us-55/12 za primjenu posebnih dokaznih radnji od 27. veljače 2012. godine, koji nalog je obrana osporavala u svim stadijima kaznenog predmeta protiv podnositelja. Iz obrazloženja naloga jasno je vidljivo da činjenične osnove istog predstavljaju po svojoj prirodi neistinite tvrdnje, a takve tvrdnje rezultirale su nezakonitim nadzorom i posljedično nezakonitim nalazima (dokazima) koji su kasnije korišteni protiv podnositelja.

Pored toga, ističe se kako je Županijski sud u Zagrebu sve dokazne prijedloge USKOK-a bezrezervno usvojio, iako isti nisu bili obrazloženi, čime je podnositelj van svake dvojbe stavljen u nepovoljniji položaj u odnosu na tužitelja.

Nadalje, kada je riječ o odbijanju prijedloga za saslušanjem **Antona Zime** prvo treba istaknuti da je podnositelj u žalbi protiv presude ŽSZ isticao prigovor povrede prava na pravično suđenje koje se štiti člankom 29. Ustava i člankom 6. Konvencije, a koji se manifestira u činjenici da mu nije omogućeno na raspravi, u kontradiktornom postupku, ispitati u svojstvu svjedoka Antona Zimu. Isti prigovor ističe i u ovoj ustavnoj tužbi.

Za razumijevanje potrebe saslušanja predloženog svjedoka izdvaja se dio izreke presude ŽSZ:

„1.b) u vremenu od 17. svibnja do 25. listopada 2012., u Osijeku, Željko Krivić, nakon što mu se Dražen Zima, u dogovoru sa sinom, studentom navedenog fakulteta, Antonom Zimom, obratio radi sigurnog prolaska imenovanog studenta na ispitu iz predmeta Trgovačko ugovorno pravo i Pravo društava...“

Dakle, u odnosu na 1.b) izreke presude ŽSZG podnositelj je oglašen krivim za sklapanje prešutnog koruptivnog sporazuma, čija je ishodišna točka u dogovoru Antona Zime i Dražena Zime sa Željkom Krivićem.

ŽSZ je odbio dokazni prijedlog za saslušanjem Antona Zime pravdajući to odugovlačenjem postupka i nepotrebnosti provođenja takvog saslušanja jer su se sve činjenice koje bi se trebale utvrđivati ispitivanjem u svojstvu svjedoka Antona Zime utvrđene iskazom njegova oca, svjedoka Dražena Zime i Željka Krivića, kao i preslušanim snimkama posebnih dokaznih radnji.

U pobijanom aktu drugostupanjski sud je otklonio taj prigovor/žalbeni razlog podnositelja tako što je preformulirao obrazloženje prvostupanjskog suda, u bitnom navodeći da su u svezi inkriminacije pod navedenom točkom izreke ispitane sve osobe čija je uloga bila odlučna za utvrđivanje postojanja kaznenog djela primanja mita, pa je dalje podnositelja označio kao primatelja mita, Dražena Zimu kao davatelja Mita, a Željka Krivića kao posrednika, pri tome ističući kako Anton Zima nije imao nikakvu ulogu koja bi bila bitna za utvrđivanje postojanja elemenata kaznenog djela stavljenog na teret podnositelju.

Takvo shvaćanje VSRH, jednako kao i ono ŽSZ je pravniku neshvatljivo i to iz prostog razloga što se u izreci presude ŽSZ spominje dogovor Dražena Zime i Antona Zime koji kasnije rezultira neosnovanom inkriminacijom podnositelja. Uostalom, u spisu egzistira presuda na temelju sporazuma stranaka broj K-Us-18/17 od 12. lipnja 2017. godine, kojom je Anton Zima proglašen krivim (list 4262 spisa).

Ukoliko je Anton Zima, kako to shvaća VSRH, značajan za predmetnu inkriminaciju, onda imenovani u vezanom predmetu nije ni trebao biti gonjen, a ukoliko je značajan i ako je

postojala potreba za njegovim kaznenim progonom, onda je trebalo omogućiti podnositelju da ga sasluša na raspravi pred prvostupanjskim sudom.

Takvim postupanjem redovnih sudova nisu zadovoljeni konvencijski standardi ESLJP jer je zahtjev obrane za ispitivanjem svjedoka Antona Zime bio dovoljno obrazložen i isti je evidentno relevantan, a redovni sudovi nisu na pravilan i razborit način razmotrili njegovu relevantnost, niti su u tom pravcu dali dostatne razloge za svoje odluke da se Antona Zimu ne treba ispitati u svojstvu svjedoka.

S druge strane, u tijeku dokaznog postupka prihvaćeni su svi dokazi USKOK-a, iako obrani nije bila objašnjena njihova relevantnost. Uslijed takvih postupanja redovnih sudova podnositelj je stava da je u njegovom slučaju došlo do povrede zaštićenih konvencijskih prava na pravično suđenje i prava na jednakost oružja (povreda načela ravnopravnosti stranaka) kao temeljnog principa pravičnog postupka.

U odnosu na prijedlog podnositelja i njegove obrane za saslušanjem **Martine Kovačević** isti se obrazlagao neophodnim jer se podnositelja teretilo da je imenovana položila ispit kod njega bez obzira na pokazano znanje. Iako se ne nalazi među dokaznim prijedlozima optužbe, Martina Kovačević je bila saslušana u svojstvu osumnjičene osobe u fazi istrage, no nakon priznanja tada I. okr. Željka Krivića za istom prestaje interes optužbe. Ujedno, i optužba, i redovni sudovi pozivaju se na razgovore Željka Krivića i Martine Kovačević iz kojih crpe zaključke o osnovanosti optuženja pod toč. 1a.

Iz navedenog jasno proizlazi da je podnositelju odbijanjem njegova dokaznog prijedloga za saslušanje Martine Kovačević povrijeđeno njegovo pravo na pravično suđenje.

U odnosu na odbijanje prijedloga obrane za pregledavanjem audio-video zapisa obrane svjedoka pokajnika Željka Krivića od 27. prosinca 2013. godine treba prvo reći da se audio-video zapis obrane svjedoka pokajnika Željka Krivića od 27. prosinca 2013. nalazi u spisu te je dostavljen među dokazima optužbe navedenim u optužnici od 27. prosinca 2013. godine.

Odbijanjem izvođenja tog dokaza pod obrazloženjem nespojivosti procesnih uloga Željka Krivića događa se daljnja povreda podnositeljeva prava na pravično suđenje jer se izvođenjem tog konkretnog dokaza trebala izvršiti kontrola odlučnih činjenica u predmetnom kaznenom postupku, posebno da su određeni dijelovi kasnijeg svjedočkog iskaza Željka Krivića dani pred USKOK-om iskonstruirani, da isti predstavljaju ono što on nije rekao, odnosno da je na taj način pogodovano optužbi u cilju vlastitih probitaka, a na štetu utvrđivanja stvarnog činjeničnog stanja i interesa podnositelja, kao okrivljenika.

Napominje se da je Željko Krivić dajući iskaz pred raspravnim vijećem Županijskog suda u Zagrebu učinio značajna odstupanja u odnosu na svoje svjedočenje pred USKOK-om, pa je tako pojasnio zašto i pod kojim okolnostima je davao izjave kojima je izravno teretio podnositelja.

Sve gore rečeno je od izuzetne – odlučne važnosti za predmetni postupak jer se terećenje od strane tijela progona i pobijana pravomoćna presuda u bitnom dijelu zasnivaju na iskazu Željka Krivića danim pred USKOK-om, što je i vidljivo iz obrazloženja kako prvostupanjske presude ŽSZ, tako i drugostupanjske presude VSRH. Redovni sudovi tek kombinirajući selektirane dijelove nadzirane komunikacije s iskazom Željka Krivića danim pred USKOK-om nalaze elemente kaznenog djela za koje je osuđen podnositelj. Bez jednog (snimki) ili drugog (iskaza) nema osude. To je evidentno.

Nakon zaključenja sporazuma o priznanju krivnje Željko Krivić daje svjedočki iskaz, u kojemu u bitnome ponavlja rečenične konstrukcije iz sporne obrane, na početku davanja koje izjavljuje: „Recite što Vam trebam reći.“ Iskazom danim pred raspravnim vijećem Željko Krivić je potvrdio sumnje obrane u to da je optužba na razne načine izvršila pritisak na njega i da je propuštala postupiti po svojoj zakonskoj obvezi ispitivanja i utvrđivanja činjenica koje terete okrivljenika i koje mu idu u korist.

Potkrijepa tezi prava na predlaganje i izvođenje dokaza pregledom navedenog audio-video zapisa obrane Željka Krivića nalazi se i u odlukama Europskog suda za ljudska prava i to: 1. Harutyunyan v. Armenia, 36549/03, 28. lipanj 2007 (odnosi se na priznanja dana kao posljedicu neadekvatnog postupanja prema okrivljeniku i dovođenja u stanje straha, što se očituje u daljnjim iskazima istog), 2. Cornelis v. the Netherlands (dec.), 994/03, 25. svibanj 2004 (naglašava se važnost pravilnog i opreznog pristupa sudova ocjeni vjerodostojnosti svjedoka koji su postigli dogovor s tužiteljstvom), 3. Pichugin v. Russia, no. 38623/03, 23. listopada 2012 (govori o ocjeni svih relevantnih okolnosti koje su bile ili mogle biti od utjecaja na točnost i vjerodostojnost iskaza kasnijeg svjedoka, posebno imajući u vidu poticaje za pogrešno prikazivanje stvarnih činjenica).

Na sve što je prethodno rečeno i naglašeno ukazivano je redovnim sudovima, no isti su se u potpunosti oglušili na argumentaciju podnositelja, time ga dovevši u neravnotežan položaj sa tužiteljem jer je upravo iskaz dan pred tužiteljem korišten da bi se podržala osuda podnositelja, dok tužitelj nikome od okrivljenika u kaznenom postupku, pa tako ni podnositelju, nije omogućio prisutnost radnji saslušanja Željka Krivića u prostorijama USKOK-a. S obzirom na količinu problematičnosti materijalnopravnog i procesnopravnog supstrata u ovom predmetu jasno je i zašto je tome tako.

4.6. Zasebno o povredi procesne jednakosti stranaka (zastupanje optužbe od strane neovlaštene osobe)

Pravilo da odluke ne budu ili ne smiju biti arbitrarne treba posebno uvažavati u predmetima u kojima se sudovi bave složenim pitanjima interpretacije domaćeg prava (US III-2747/2008 i U-I-4364/2008).

Procesna jednakost stranaka može se očitovati kroz aspekt kontradiktornosti postupka u smislu mogućnosti obrane da predlaže svoje dokaze odnosno daje primjedbe na dokaze koje predlaže optužba, ali ono može imati i svoj elementarni procesni karakter, a to je da se procesna pozicija tijela gonjenja i obrane, ovo razumljivo s bitnim razlikama u njihovim ulogama sagleda iz perspektive strogih – kogentnih zakonskih pravila koja reguliraju razinu kvalifikacija koje osobe moraju imati da bi valjano poduzimale procesne radnje u postupcima. Kada se ova pravila ne bi poštivala moguć bi bio nastanak svakakvih situacija, pa i takvih da okrivljenike u kaznenim postupcima zastupaju osobe koje nemaju potrebne kvalifikacije i odvjetničku licencu jednako kao što bi se moglo dogoditi da optužbu zastupaju osobe koje to ne mogu činiti jer im zakon brani stjecanje tog ovlaštenja zbog nedostatne kvalifikacije.

U konkretnom predmetu podnositelja tužbe riječ je bila o tome da su osobe koje su bile upućene na rad u USKOK potpisivale akte koje one nisu ovlaštene potpisivati. Ovo se posebno odnosi na ocjenu pitanja ovlasti osoba upućenih na rad u USKOK da zastupaju USKOK u sudskim postupcima iako ne ispunjavaju zakonske uvjete za zamjenika ravnatelja USKOK-a.

Zakon, koji dopušta posvemašnju neizvjesnost u pogledu krajnjeg učinka svojih odredaba (a takav je i Zakon o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta) ne može se smatrati zakonom koji je utemeljen na vladavini prava niti zakonom u kojem je utjelovljeno načelo pravne neizvjesnosti (US U-I-650/1994). Tumačenje mjerodavnog prava koje nema uporište u zdravom razumu može imati apsurdne i opresivne učinke. Argument zdravog razuma treba slijediti da bi se sudski postupak ocijenio pravičnim (US U-III-5807/2010).

Protivno je zdravom razumu da USKOK kao posebno državno odvjetništvo ustrojeno za najteže oblike kriminala i za čije zastupanje se predviđa kao preduvjet posebna kvalifikacija u radnom iskustvu/stažu može zastupati i osoba iz najnižeg državnog odvjetništva (općinskog) i to osoba koja ne ispunjava temeljni uvjet da bi uopće mogla biti zamjenica ravnatelja Uskok-a. Takvo što je protivno pravnoj sigurnosti i vladavini prava. Uostalom to je priznao i Glavni državni odvjetnik u rješenjima kojima je zamjenike općinskog državnog odvjetništva upućivao na rad u USKOK time što im nije odredio i ovlast zastupanja a kamoli im povjerio poslove zamjenika ravnatelja. Riječ je bila samo o upućivanju na rad u USKOK, ali bez rasporeda za zamjenika ravnatelja USKOK-a što bi jedino podrazumijevalo ovlast zastupanja USKOK-a. Teorija zastupanja kazuje kako postoji više osnova iz kojih se izvodi ovlast na zastupanje. U Zakonu o USKOK-u su samo dvije – ex lege u pogledu ove ovlasti koja pripada ravnatelju i njegovim zamjenicima i trećih osnova za zastupanje nema (osim ako se nekomu podijeli punomoć).

U tom smislu situacija u kojoj je Renata Randić u svojstvu zamjenika ravnatelja USKOK-a podnosila zahtjev za izdavanjem naloga suca istrage radi tajnog praćenja od 27. veljače 2012. godine iako je u postupku dokazano da gospođa Randić u to vrijeme nije bila zamjenica ravnatelja USKOK-a predstavlja evidentno postojanje zahtjeva neovlaštene osobe ispred državnog tijela, a notorno je kako se onda ti zahtjevi u domeni kaznenog prava kvalificiraju. Ista se situacija proteže na cjelokupni prvostupanjski postupak jer se prigovor nepostojanja

ovlaštene osobe tužitelja osnovano proteže i na Mirnu Rukavinu koja je tijekom prvostupanjskog postupka zastupala optužnicu.

Da se, kojim slučajem, problem kvalifikacija javi na strani okrivljenika tada bi se kogentna odredba dosljedno primjenjivala i sud bi otklonio mogućnost zastupanja osobama bez kvalifikacija, dok s druge strane isto ne čini kada je u pitanju USKOK, iako je povreda evidentna pa preko iste samo prelazi. U takvoj situaciji nedvojbeno dolazi do povrede procesne jednakosti stranaka po uzoru na staru, ali često rabljenu rimsku poslovicu lat. „quod licet Iovi, non licet bovi“ iz čega proizlazi da je nekima dopušteno mnogo toga što se ne dopušta običnim ljudima, u ovom slučaju slabijoj strani u postupku.

5. ZAHTJEV ZA PRIMJENOM čl. 67.st. 2 USTAVNOG ZAKONA O USTAVNOM SUDU REPUBLIKE HRVATSKE

Člankom 67.st.2. Ustavnog zakona propisano je da na prijedlog podnositelja ustavne tužbe Ustavni sud može odgoditi ovrhu do donošenja odluke, ako bi ovrha prouzročila podnositelju tužbe štetu koja bi se teško mogla popraviti, a odgoda nije suprotna javnom interesu niti bi se odgodom nanijela nekome veća šteta.

Odlukom Ustavnog suda RH broj U-III-443/2009 od 4. veljače 2009. godine utvrđeno je da se odredba čl. 67.st.2. Ustavnog zakona može odnositi i na privremeno odgađanje pravnih učinaka presude ukoliko bi pravni učinci osporavane presude podnositelju ustavne tužbe prouzročili neimovinsku štetu koja bi se teško mogla popraviti.

U konkretnom slučaju odgoda nastupa pravnih učinaka osporavanih odluka nije suprotna javnom interesu.

Osim toga odredba čl. 67.st.2. Ustavnog zakona regulira privremenu odgodu pravnih učinaka osporene presude koja odgoda traje samo do donošenja odluke Ustavnog suda RH o samoj ustavnoj tužbi.

Slijedom navedenih odredbi, a u skladu s prijašnjom praksom podnositelj moli Ustavni sud da donese odluku o odgodi upućivanja na izdržavanje kazne zatvora zbog godina života i teškog zdravstvenog stanja koje je opisane u prologu ove tužbe. Kao prilog tužbi prilaže se medicinska dokumentacija.

Na kraju podnositelj želi ponoviti i to da je zahtijevana odgoda komplementarna s općim - javnim interesom, ovo zbog načela pravne sigurnosti, jer se prema saznanjima od ljudi iz struke trenutno veliki broj kaznenih predmeta od šire društvene važnosti nalazi u istoj fazi postupka, a i brojni redovni sudovi su suočeni s ovdje razmatranim pravnim pitanjima i problematikom.

6. PRIJEDLOG ODLUKE

Slijedom svega navedenog predlaže se Ustavnom sudu Republike Hrvatske da usvoji navode ustavne tužbe te da:

- a) ukine presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 20. travnja 2022. godine oznake: I Kž-Us 51/2020-12 te da predmet vrati Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak i odlučivanje, uz naknadu troškova sastava ove ustavne tužbe.
- b) usvoji navode ustavne tužbe i ukine presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 20. travnja 2022. godine oznake: I Kž-Us 51/2020-12 i presudu Županijskog suda u Zagrebu od 16. prosinca 2019. godine oznake: 12 K-Us-43/15 te da predmet vrati Županijskom sudu u Zagrebu na ponovni postupak i odlučivanje, uz naknadu troškova sastava ove ustavne tužbe.
- c) donese rješenje o privremenoj odgodi pravnih učinaka pravomoćne presude koju čine presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 20. travnja 2022. godine oznake: I Kž-Us 51/2020-12 te presuda Županijskog suda u Zagrebu od 16. prosinca 2019. godine oznake: 12 K-Us-43/15, do donošenja odluke po ovoj ustavnoj tužbi.

Zagreb, 27. listopada 2022. godine

Prilozi:

1. punomoć
2. preslik presude VSRH
3. preslik presude ŽSZ
4. potvrda o uručenju presude
5. zahtjev USKOK-a od 27. veljače 2012.
6. nalog suca istrage ŽSZ od 27. veljače 2012.
7. medicinska dokumentacija